

דברי הכפר

זמן

המאמץ המשותף הצליח!
כפר הנשיא 60

גיליון מס' 2112 * כ"ב תמוז תשס"ח * 25 יולי 2008

כפר הנשיא * עלון פנימי

כפר הנשיא sachlav@kfar-hanassi.org.il

חג שמח !

ערב חגיגות השישים מברך אני את החברים, התושבים, והבנים בברכת חג שמח.

העשור האחרון אופיין בשינויים רבים במבנה וצורת חיינו כאשר המכנה המשותף הוא מעבר מהכלל לפרט, ולמעשה נתינת האפשרות לחבר לנהל את חיו כרצונו, כל זאת בהסכמה, כי עקרון הערבות ההדדית נשמר. מטבע הדברים זהו תהליך מתמשך אשר מתעדכן בהתאם לצרכים המשתנים של החברה.

שינוי אורחות החיים, הסדר החובות, והסרת השעבודים מהווים נקודת מוצא טובה לאתגר הבא, והוא הגידול הדמוגרפי, כאשר גיל ומספר החברים בישוב הם המרכיבים העיקריים אשר יכתיבו את האופי של כפר הנשיא בשנים הבאות. תהליך הגלובליזציה בעולם והאמירה כי כל העולם הוא כפר אחד, נכון גם לגבינו, והשפעת תהליכים שונים, אשר לכאורה אינם נוגעים לנו, היא מהירה, ומחייבת תגובה והתארגנות בהתאם, כל זאת במטרה לשמור על היציבות וניהול הפעילות באופן עצמאי ובדרך שאנו רוצים לנהל אותם.

חג שמח

ברוך

ברכה מאגף חב"ר (חברה בריאות רווחה)

הזמן עושה את שלו, השתנינו מכל הבחינות, גדלנו, התבגרנו, התרחבנו, חכמנו, יפינו, הצטמצמנו, הופרטנו, ומה לא? **הימים שהיו כבר לא ישובו עוד**. אבל אנחנו **עדיין** פה, עובדים, נחים, מבליים, חוגגים, שמחים, עצובים, חיים!! ממשיכים לקיים קהילה דינמית ורב גילית, ומשתדלים שתהייה טובה וצודקת ככל האפשר.

"המפגש" הוא יחיד ומיוחד, ואין כמותו בכל קיבוצי המועצה. הוא עבר גלגולים רבים **במשך השנים** עד שהגיע למתכונתו היום. יש כאלה שנרתעים ממנו כאילו הוא שייך רק לותיקים, אבל **ברבות הימים** כולנו נהייה קשישים, נרצה תעסוקה, ונחפש חברה על כוס תה ועוגיה. הייתי רוצה שנדע לשמר אותו כזה, מוכן ומזומן **תמיד** לקלוט אותנו בזרועות פתוחות. חלק בלתי נפרד מהמפגש הוא הותיקר שכבר לא משמש רק ותיקים אנגלוסקסים והוא **מתמיד** להוביל כל עייף ונצרך.

בית יונתן - **לפני שנים** החלטנו להקים בית סיעודי במטרה לתת הזדמנות למירב חברינו להמשיך את חייהם בבית ככל הניתן. בית יונתן ייחודי באווירה המשפחתית והטיפול הניתן ע"י הצוות, בבעלי החיים שלו ובטיפול הרפואי הכי קרוב לטבעי. מי ייתן ונוכל להחזיק בו למרות המכשולים שמציב בפנינו משרד הבריאות **מעת לעת וחדשות לבקרים**.

המרפאה ומרפאת השיניים - שני מוסדות בריאות שאיננו מוותרים עליהם. לא פעם שאלנו את עצמנו האם מוצדק להשאיר אותם פה, **בשעה** שבטובא, בראש פינה, בחצור, או בצפת אפשר לקבל שרותי בריאות טובים לא פחות. אבל גם אם שרותים אלה גורמים לעלייה במיסים, אין ספק שנוח לכולנו שהם פה: לקשישים, לחולים, לילדים, לתושבים. הצוותים עושים כמיטב יכולתם לתת לנו יחס אישי ומקצועי, ונהג הבריאות, זנב מהקיבוץ של **פעם**, הוא "מוסד" בפני עצמו, שנחזיק בו עד כמה שנוכל.

בנים – **מאז ומתמיד** היו הבנים חשובים לנו למרות שהדבר לאו דווקא התבטא בחדרים העלובים שקיבלו בדרך כלל. אבל יש דברים שהפכו מסורת כמו ימי גיבוש, יציאות לים, ארוחות ערב, שבתה והרבה אכפתיות של מרכזות ועדת בנים לדורותיהן. גם **עכשיו**, בקיבוץ המופרט, אנחנו עדיין עוזרים במימון מחצית שכר הלימוד ומוותרים על שכר הדירה לסטודנטים. **היום יותר מתמיד** אנחנו רוצים במשפחות הבנים, מנסים למצוא נוסחה מתאימה לקבלתם כחברים, ומקווים מאוד שיבנו פה את ביתם ויצטרפו אלינו להמשיך את השושלת.

תרבות – בעוד שבקיבוצים רבים גוועה התרבות, אצלנו **עדיין** יש. אין חג שלא נחגג ואין **מועד** שלא מצוין ברוב עם, בפעילות לכל המשפחה, ביצירה, בכיבוד, בקישוט, טקס וחגיגה. הלוואי ונדע להמשיך כך ולא להיכנע לתקציב או

לשחיקה. לשם כך דרושים כוחות חדשים, רעננים וצעירים, שיעזרו בנטל הנופל, מן הסתם, על אותם מתנדבים נמרצים.

מועדון – בעזרת המועצה האזורית הורדנו את המועדון קומה אחת ושדרגנו אותו בשתי רמות. נוסף מטבחון לתפארת, שרותים מרווחים, מזגנים חזקים, וילונות, ושמיכות טלאים מרהיבות בהן לקחו חלק כמעט כל משפחות הקיבוץ. עוד לא פתחנו את המועדון רשמית וכבר יש בו הרבה יותר פעילות **מקודם**. **עתה**, כשהוא נעים ואינטימי אני מקווה שנצל אותו ונהנה ממנו.

ספריה – הספריה תמיד היתה מרכז תרבותי אצלנו. יש בה 35,000 ספרים בעברית ובאנגלית ונהנים ממנה כ- 360 קוראים נאמנים ומתמידים, שמכשירים אלקטרונים וסלולרים למיניהם עוד לא קלקלו אותם לגמרי. צוות הספרנים דואג לחדש את המלאי **לעיתים קרובות** למדי בספרים חדשים ישר מהתנור. אחד החלומות שלי הוא להקים קפה-ספריה במקום שיתפנה בקיבוץ, לצרף את ספריית הילדים, ויבואו הורים וילדים להחליף ספרים יחדיו. **עוד יבוא היום**.

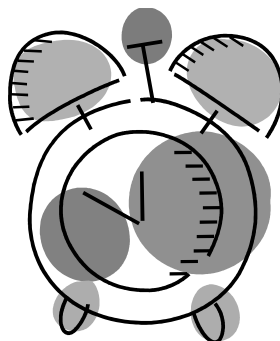
ארכיון – אין כמו הארכיון שלנו, שאגור בו כל שם שהיה **אי פעם** בכפר הנשיא, כל נייר שנכתב **בעבר הרחוק או הקרוב**, כל תמונה שצולמה וכל חפץ בעל משמעות **שעבר זמנו**. מתועד בו כל טקס, אירוע, חג, אסיפה או החלטה. ואין כמו האיש שעשה את הארכיון למה שהוא **כעת**. **ברוח הזמן** התווסף לתיקים, לאלבומים ולרשימות הידניות גם מחשב, שיש לו יכולות משלו לתעד ולשמר. הלוואי והמקום הזה ימשיך לשרת אותנו עוד שנים רבות **בעתיד**.

דברי הכפר – העלון שלנו הפשוט והצנוע ממשיך ויוצא לאור כל **שבוע** כמו **שעון שוויצרי**, בזכות העורכת שלו **בהווה** וכל העורכים שהיו לפניה. גם בגיליון החגיגי הזה נפלה לידי הזכות לברך את כל חברי ותושבי הקיבוץ בבריאות טובה ואריכות **ימים**, בעזרה הדדית ואכפתיות איש לזולתו, ובשמירה על הישוב שלנו, על הטבע והסביבה.

הפלא ופלא, ממש בלי כוונה, אפילו יצאו לי שפע מילים של **זמן**.

חג שישים שמח

נורית

מה, כבר חלפה לה שנה?

בעצם, אפילו יותר משנה. חלפה עברה לה שנת השישים של כפר-הנשיא, ואנחנו בעיצומה של השנה השישים ואחת.

התחלנו לפני שנה ורבע. בראשית מאי 2007 התכנסנו עם רב בחדר האוכל וקיימנו "מרחב פתוח", תהליך שבו מעלים יזמות ומתחילים לגבש קבוצות עבודה. אני זוכרת שהיזמה הראשונה שנרשמה על הניר הייתה "טיול משק". אז זה נראה רחוק כמו חלום, והיום אנחנו מעלים זכרונות מטיול משק נפלא שיצאנו אליו ילדים, נערים בוגרים וזקנים. באותו ערב לפני שנה הועלו 17 יזמות, ואחר כך עלו עוד כמה יזמות נוספות.

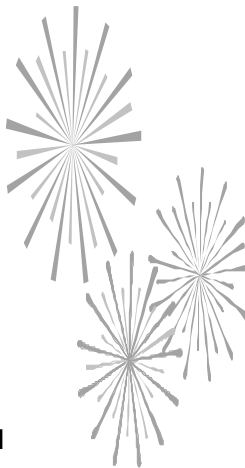

מעייין ואני בקשנו מגדי להצטרף אלינו, והתחלנו ללוות את היוזמות השונות. לא באנו "להרים את הכפפה", כלומר להישמע לאמירות כגון: "מישהו צריך לעשות" או "מישהו צריך...". ראינו את תפקידנו לסייע לאנשים ולצוותים שלקחו על עצמם יזמה והתקדמו אתה.

היוזמות שבסופו של דבר התבצעו:

- טיול משק גדול וטיולים "קטנים".
 - כינוס של ותיקי תנועת הבונים בקיבוץ.
 - העברת הסרטים הישנים מ"סופר 8" לdvd.
 - הקמת אתר אינטרנט לשנת השישים.
 - פסלים סביבתיים (הכבשים), ושלט חדש בכניסה לקיבוץ.
 - "בית-ספר ל"זיג".
 - הפיכת כפר-הנשיא לכפר ירוק ידידותי לסביבה (מפעל הקומפוסט, צמצום השימוש בשקיות, והגברת המחזור).
 - שטיח קיר רקום.
 - ויטרינה מוארת עם תמונות של הקיבוץ.
 - הצבת שלטים לציון מקומות שהיו בראשית ימי הקיבוץ.
 - תערוכת אמנים.
 - יצירת קשר עם הבנים בכל התפוצות, וכינוס גדול בחג המשק.
 - חולצות מודפסות לכבוד החג.
 - סרט על העשור השני של כפר הנשיא (הסרט על העשור הראשון הופק לפני חמש שנים).
 - חידון השישים.
- ובנוסף הועלתה על חלון הספריה תצוגה אינסופית של תמונות מהימים ההם, תצוגה שמרתקת אליה כל יום צופים רבים. קיימנו אירוע מיוחד ביום ההתיישבות לכבוד החברים המייסדים.

בחדשים האחרונים הקיבוץ נכנס לאט לאט למשטר של חזרות לערב הגדול. מפה לשם, יעלו על הבמה עשרות, אם לא יותר, מבוגרים וילדים במופע שאביטל יזמה, מפיקה ומביימת.

לסיכום אפשר לאמר שהייתה זו שנה מלאה וגדושה פעילות, שבה השתתפו מרבית החברים והתושבים בכפר-הנשיא. הייתה הרבה רוח התנדבותית, הרבה רצון טוב, לא מעט נוסטלגיה יחד עם חזון לעתיד. חברים ותושבים רבים כל כך תרמו לאורך השנה כולה ועל כן שלוחה להם תודה גדולה.

לא את כל מה שרצינו מימשנו. לא לכל יזמה היו המשאבים הדרושים, לא לכל דבר נמצאו האנשים שלקחו על עצמם עד הסוף את הפעילות. וכך, יש עוד מה לעשות ב-3650 הימים מעתה ועד חג השבעים (זה רק בעוד עשר שנים). אמנם, הכפר היפה הזה שלנו שינה לחלוטין את פניו מאז הקמתו (וכשמסתכלים בתמונות רואים את ההבדל העצום בין השממה של אז לבין הגן הפורח של היום). גם עבודה רבה הושקעה בשיפור פני המרכז הציבורי שלנו וסביבתו (אפילו תוקן הקיר שנשבר לפני שנים רבות). טומי עמית עבד בשיטתיות על שיפור הפינה שלו ועל צביעת הספסלים ברחבי הקיבוץ. עם זאת יש לנו עוד הרבה מאד מפגעים סביבתיים, שקיוונו להסיר אותם לפני החג, ורק חלק מהם אכן הוסרו. אין לי ספק שיש לנו הרבה כוחות לטפח את המקום היפה הזה, ולא לתת להזנחה להשתלט עליו.

ועתה אנו עומדים לפני חג השישים המציין את שיאה של השנה. הבנים והאורחים הרבים מכל העולם שיחגגו אתנו, מוסיפים על טעמה הנפלא של החגיגה הזאת. אנו מחבקים את כולכם, ומקווים שרבים מכם יצטרפו אל אותם הבנים שכבר חזרו לחיות כאן אתנו. לבית הזה בכפר-הנשיא, לא רק עבר מפואר אלא גם עתיד מבטיח. בואו להיות חלק ממנו.

חלפו להם 15 חדשים מאז אותו ערב במאי. חדשים שנטעו בנו הרבה גאווה על היותנו חלק מכפר-הנשיא.

תמר וולפין

אדם דואג לאבוד ימיו
ואינו דואג לאיבוד ימיו.
דמיו אינם עוזרים
וימיו אינם חוזרים

(ספר החיים – שלמה בלוך).

חג השישים לכפר הנשיא

יום ו' 25.7.08

16.00 – 18.00 תערוכות במועדון הישן והחדש, בחדר האוכל החדש
ובצריף של רג'י.
17.00 – 19.00 בית פתוח בהרחבה (אפשר להגיע ברכבים, למי
שרוצה להגיע ברגל: צעדה להרחבה מתחילה מהבריכה בשעה 17.00)
20.00 – התכנסות באמפיתיאטרון
20.30 – "כל מה שהיה וכל מה שיש..." מופע לחג השישים
22.00 – 24.00 בית קפה בבריכה
24.00 ואילך – הפאב פתוח

שבת 26.7.08

10.00 – 16.00 התערוכות פתוחות
9.00 – 10.00 "יציאה למרעה" טיול בין הכבשים
11.00-13.00 הארכיון פתוח
10.00 – 17.00 הבריכה פתוחה, פעילויות EXTREME, דוכני מזון
(בתשלום).
11.00 – 13.00 "משחקים של פעם" בגן שקד
13-15 מפגשי כיתות
17.00 – 20.00 במשק הילדים והפאב: פסטיבל מספרי סיפורים,
סרטים ישנים ועוד.
18.00 - הקרנת בכורה עולמית של הסרט החדש של שלופה ואידו
"גרעין הי" (שם זמני) סרט על העשור השני של כפר-הנשיא
19.30 הקרנה חוזרת של הסרט של שלופה ואידו.
20.30 מופע של "להקת הבית".

בימים שישי שבת – טיסות מעל הקיבוץ עם אסף סולומון

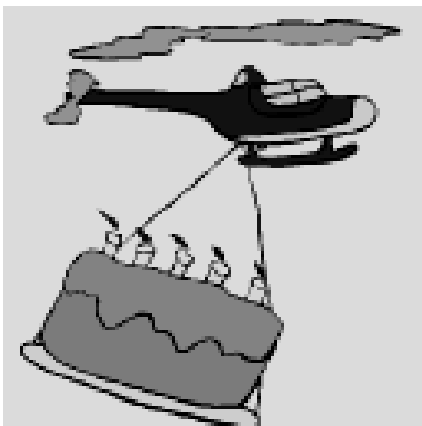

חג שמח

ימי הולדת

27/7	רועי זיו (נכד אלמן) לי קולינס (נכדה קולינס/פרימוסט)	1/8	בטי דוארי נחמן אנגלסברג אורה נמלי ינאי קולט פיבי פרימוסט (נכדות) קלואי פרימוסט אלי שובל (נכדה)
28/7	יעל נמנוב עודד צבי איתם (נכד ארנברג)	2/8	נעמי איתם (נכדה ארנברג)
29/7	סוזן שוורץ אורלי ארנולד ליאת יצחקי מאיה טנא ניב בולדווין (נכדה עמר)		
30/7	אתי אדלשטיין עמוס ניצן אילת פרחי (נכדה - וטרמן) מיכאלה בן-חנוך (נכדה)		
31/7	אודי וגנר מירב בלדווין הלל אליעזר דוארי (נכד)		

מ
ל
ז
ב
ט
ו
ב
!

ימי נישואין

31/7	חניתה וזוהר בן-דוד
1/8	אילה ואילן שור רותם וגיל בת

פירורים לשישים

היכוננו... היכוננו... לפני שבוע היה מטר של ידיעות, השבוע מבול של חדשות:

הספירה לאחור כבר החלה, רוב הבנים והמבקרים כבר מסתובבים בינינו על שבילי הקיבוץ לקראת סופשבוע המיוחל איתנו.

כבל האינטרנט והתקשורת החוצה **נגנב שוב!!!** בערב יום שישי שעבר, ע"י גונבי מתכות וברזל. מחשבותינו עם דוד אלמן שעומד בלחץ ברגעים קשים כאלה, תודה שגם הפעם חיברת אותנו לעולם החיצון ומהר.

המון המון תודה לכל צוות המחנן שצלח את שבוע המחנן – שמענו וראינו – באמת כל הכבוד.

בשבת האחרונה החבר'ה של הנעורים, נעורן ומדריכיהם זכו בארוחה "על האש" המסורתית בבריכה לאות הוקרת תודה. ילדה אחת שאלה אותי אם יש מחנן כזה בכל הקיבוצים בחופש הגדול??? לא בטוח, אבל שלנו עושה הדים כל שנה.

כבשים עלינו כבשים - בשבת בבוקר, בשקט ובשלווה, נכנסו לחצר ביתנו עדר הכבשים, שמקשט ברוב הדר וצבע את פני הקיבוץ. תודה למארגנים, ליזמים ולצוות המתנדבים שעזר לסיים את הפרוייקט יוצא הדופן והמקסים הזה. לפחות את העדר הזה לא צריך להאכיל ו/או להשקות.

כן, הם עזבו את הקן – מעוז ויסבקר, קורין הרמץ, תום גרשמן ותומר בורשטיין (תושב) וקיבלו חדר משל עצמם בחסות ועדת בנים. יפעת מוסרת שמעוז אמנם לא גר איתם עוד, אבל זוכר היטב את הדרך למקרר.

רק נגמר המחנן וכבר ירדו התלתונים והנעורן לבילוי השנתי בלונה-גל. כיתות א' עד ג' בילו עד השעות המאוחרות של הלילה וחזרו לישון בבית, והגדולים – כיתות ד' עד ח' נשארו לישון בחוף החלוקים ונהנו למחרת בפעילות ימיה שכלל בנגות, קייקים ועוד.... החבר'ה חזרו עייפים וקצת שרופים.

אלה חזרו ואלה יצאו – כנראה שאף אחד לא רוצה להפסיד את הכנרת, שהולכת ונגמרת לנו מול העיניים. הנעורים י' עד י"ב יצאו לרפסודיה ל-3 ימים וחוזרים בדיוק לחג המשק. יחד איתם יצאו ניסן ונמרוד פלמה, שקד פרנק ועמית חייט.

מזל טוב ללוטן מזרחי שהשתחרר מצה"ל בשעה טובה. מאחלים לך התאקלמות מהירה ונעימה באזרחות.

כמעט לסיום רצינו לברך את בנינו, אחינו ואורחינו שבאו ומגיעים מכל קצוות תבל. אתכם הסליחה אם שכחנו מלהזכיר מישהו:

מניו-זילנד – צחי פרנקלין, יגאל ניימרק.

מאוסטרליה – רימון פרנקלין, רודני וויטהם, הדס ומיקי עם 3 הנמרים שלהם – נס, זוהר ונועם.

משוודיה – קרן אפטרות.

מדרא"פ – דני חייט, ג'רמי, אביטל טנא, אבנר מרום, יואל כרם.

מסקוטלנד – עודד כץ.

מאנגליה – אורה נמלי, גלי פרנקלין עם ג'ונתן בולטר וביתם מיה, אנדרו סימונס, נמרוד אנגלסברג, צביה – הבת של מוירה וג'רמי, ארז אפטרות ומשפחתו.

מארה"ב – דינה וגדעון לוי, רפי שיינגזיכט ומשפחתו, עמית ומרי שובל, דינה בידק, מקס הירס ומשפחתו, דינה ואורה בן צבי, דני פורסטר, דני נמלי, ריי דיוויס, יורם מסר, צביה ברודי, טרי פלוצקי, שמוליק ונתן אפשטיין והמשפחה, אמיר גולן.

ברכות חמות לכל הבנים המבקרים שחיים איתנו בארץ ושבאו לחגוג ולשמוח איתנו.

שוב סליחה אם שכחנו מישהו. פרטים נוספים אפשר למסור לתמר וולפין לשבוע הבא.

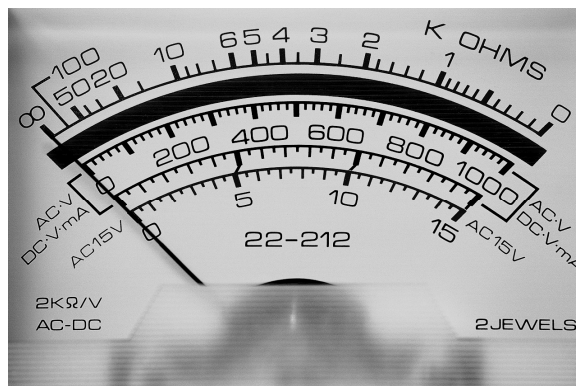
ולסיום: בואו כולנו נבלה בצוותא בסופשבוע עמוס וגדוש ארועים ופעילויות, נרגיש את הביחד לעוד עשרות שנים.

חג שישים שמח שיהיה לכולנו
סופשבוע נעים ומרגש

שבת באמת שלום

ארי שטיינר ושר קסדן

אילייב,
ניתאי

לדורון מרום, טל
מיטל גלוק,
קורן,

שחק מלינה, ושירה שטיינר - לכיתת תומר

לחגיגת בר-המצווה

שתיערך בשבוע הבא עלינו לטובה.

ברכת מזל טוב!

מכל בית כפר-הנשיא

זמן – יש או אין?

אתם כולכם בוודאי מכירים את האיש. יש לו זמן, תמיד יש לו זמן – שום דבר לא בוער, לכל אירוע יגיע בדקה האחרונה – ואיזה פלא – תמיד יגיע בזמן! ממילא שום דבר לא מתחיל בזמן, אם זאת אסיפה, או חזרה או הצגה. את האוטובוס או את הטרמפ יתפוס כאשר זה מתחיל לנסוע, בחדר האוכל הוא אחרון בתור ותמיד נשארת לו מנה! איזו שלוה, נינוח, רגוע – וכמה אני מקנאה בו!

ויש כאלה (ואני לצערי ביניהם) שהם עבדים לזמן. בלי שעון על היד על המדף או על הקיר, אנחנו אבודים. הרי צריך לעמוד בזמנים – יש לדייק – בהחלט צריך לדייק! יש לצאת מן הבית לפחות 10 דקות לפני על מנת להגיע לפגישה, לתספורת, למגרש החנייה – לעבודה.

בגילי המופלג הכל, כמובן, לוקח יותר זמן וצריך לחשב ולהתחשב. לקום, להתרחץ, להתלבש לאכול, ללכת – פעם עשינו את כל זה בצ'יק – עכשיו שווייה שווייה (לאט לאט) – ותמיד הדאגה שייסעו בלעדנו, שלא יישאר מקום, שייסגרו את הדלתות – שהרופא או האחות לא יחכו וכך הלאה!

אז איך לומדים לעזאזל, אחרי 20 פלוס 60 שנות, לקחת את העניינים קצת יותר ב"איזי"? הרי עדיין יש זמן – פחות ממה שהיה פעם – ליהנות מן החיים לאט-לאט, לשבת בכורסא בנחת, לחלום בהקיץ.....

אומרים שאלוהים גדול - והוא, כך אני תקווה, ייקח אותי לא בדקה האחרונה, אך גם לא 10 דקות לפני – ז"א בדיוק בזמן!

סליחה, אבל עלי לסיים – צריך להגיש את הכתבה עד יום ב' בערב, כך שבאמת אין לי כבר זמן.

אלזה בן-חנוך

הַזֶּה לִי הַלֵּךְ יִשְׁמָעֵאל וְהַיָּם אֵינוֹ מִלְּאִקְוֵם שֶׁהַנֶּחֱלִי יִשְׁמָעֵאל כִּי יִשְׁמָעֵאל
שֶׁהַיָּם שֶׁבִי יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל יִשְׁמָעֵאל
עֲלֹךְ אוֹתוֹ וְעֲלֵה אֶתְּךָ מִשְׁמֵעָ... (קהלת פרק א' ז-ח)

אבל האמת היא שלא

קהלת צודק-
ב ח יים כלם
רוצים לה ס פ יק.

לה יות
גונחים ב יאוש
ש ה זמן עובר,
לה ת בוס
בהשלמת
מנוצחים,
ש ב ין כה וכה
לא נס פ יק,
ש עד ש נפנה כה
וכה הוא קבר
ית לף
ויה יה לאין.

אבל האמת
היא שלא
ה זמן עובר,
אלה רק
אנחנו
ה חולפים.

ה זמן
נצח י,
לתמיד
הוא כאן,
לעדא ינסוף.

ואנו,
ש פוחדים
כה
ש ית לף,
הנה

ה יינו
ולא
ה יינו
כה רף עין.

"אך נזכור את כולם את יפי הבלורית והתואר
 כי רעות שכזאת לעולם לא תיתן את ליבנו לשכוח" (חיים
 גורי) נזכור את חברינו אשר טוו את זהותם האישית בתוך מרקם
 האנושיות והעשייה של כפר-הנשיא. יהי זכרם ברוך עימנו!

2006	הארט בוב	1993	ווטרמן ג'ין	1948	לייטמן ליאון
2006	בן חיים משה	1993	כהן נורברט	1950	זהבי חנן
2007	אלמן נטע	1995	וייט דוריס	1959	שחורי צבי
2007	גרשמן מריון	1995	פרנקלין חנה	1959	אשתמוע נינה
2007	בן נתן ג'ק	1997	שוורצמן יוספה	1959	סינה אסתר
2007	מנג'גורסקי יענקל	1997	ברג הרי	1964	היימן גלעד
2008	בן נתן ריבה	1998	מנג'גורסקי פם	1966	נמלי שלום
2008	אפשטיין גרשי	1998	קוניגס אנג'י	1967	דביר אריה
2008	סינה ג'ו	1999	נימרק ג'רי	1969	לברט דוריס
2008	בן יהודה הנרי	2000	שוורץ מירון	1969	אדלשטיין שושנה
		2000	המאירי מוסי	1973	באך אריה
		2000	כהן מיכאל	1976	נתן לואי
		2000	סטיל יונתן	1978	שוורצמן אייבי
		2001	ארנברג אריק	1981	לטוביץ פיליס
		2001	לחוביץ קלמן	1983	רוז אסתר
		2001	סוקל שרון	1984	סגל לו
		2002	סגל אנגה	1984	בן יוסף סטיב
		2002	גרשמן לס	1986	לוי דייב
		2002	שרקי ניל	1986	סלע יוחנן
		2002	המאירי מיכל	1986	קפלן הילרי
		2003	גולדמן רודה	1987	לוינסון צבי
		2003	קורנבליט צביקה	1988	אלמן מיק
		2003	טנא ריני	1988	מרכס ברני
		2004	מעין אנט	1989	דיבון איזי
		2004	מנג'גורסקי ראובן	1989	טנא ג'וני
		2004	פינקוס ג'ין	1989	שיין נוקי
		2005	ראובנוב רומן	1991	דוארי מייקל
		2005	דיבון מטי	1991	חייט מקס
		2005	אפטרות יופי	1992	ריפקינד ג'ו
		2006	נאי רות	1993	חצור יוסף

לקט פירורים מפסיפס קיבוצי, בנושא "הזמן". (או
רק בכפר הנשיא !)

הספרן שהוא סנדלר.

הקיבוץ הזה מעסיק היום 3 ספרנים טובים במשרה חלקית, דומני שזה מספר גדול לקיבוץ לא גדול, וזה מדגיש את חשיבות הספרייה שהתחילה עם אריה באך ז.ל. שחילק את זמנו בין הספרייה והסנדלרייה. אריה היה גם סנדלר מיוחד, שהיה שופט אנשים לפי הנעליים והליכתם {לי היו תמיד בעיות עם עקבים אבל הוא לא נהג לגלות לחבריו את מסקנותיו. אולי הוא לא רצה להבהיל אותי}.

בימים ההם הקימה משפחת פרנקל הציונית בלונדון, קרן לרכישת ספרים מקצועיים, כדי לעזור לקיבוצים של בוגרי הבונים להצליח במקצועותיהם החדשים. אצלנו אריה ב. היה האחראי – לאחר התייעצות עם בעלי הענף - לרכוש את הספרים הנחוצים ולסדר אותם בספרייתנו. זה היה באמת מבצע חיוני, רק שלרוב חלף זמן די רב עד שהספר המקצועי החדש הגיע לידי בעל המקצוע.

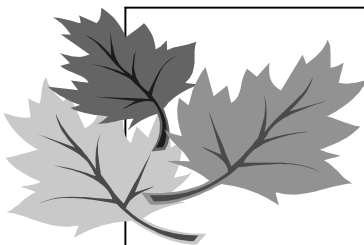
אריה ב. נולד עם מחלה מסוימת, גם צלע קצת. עם השנים החמיר חוליו והוא נאלץ היה להתפטר מעבודתו בסנדלריה והתרכז רק על עמלו בספרייה. ביום אפל אחד הוא נפטר. כולם היו עצובים מאד.

כעבור מספר ימים חזרנו לחדרו הצנוע לסידורים סופיים והנה-מצאנו מטמון יקר! על הרצפה ליד שולחנו נערמו בסדר מופתי למעלה מ-40 ספרים חדשים, בעיקר ספרים מקצועיים, וחלקם גם סיפורות טובה.

מרשימותיו התברר מעל כל ספק שאריה האמין באמונה שלימה, שעל כל ספרן רובצת החובה להכיר כל ספר חדש, כדי לכוון ולעזור לקוראיו בספרייה. אמונה זו גרמה לו טירחה רבה וגם לווידי קטן שספרים מסובכים הוא לפעמים רק קרא חלקית כדי להחיש את מסירת הספר המבוקש לידי בעל המקצוע. הספרים מקרן פרנקל נותרו בספרייה המון שנים.

אני תמיד טענתי: ספרים דומים לבני אדם. דוגמה נוספת לכך: כאשר הם מזדקנים יתר על המידה, הם יוצאים מכלל שימוש - כמו בני אנוש

אדם-בן-חנוך

נזכור			
כג	בתמוז תשל"ג	23.7.73	אריה בך
כה	בתמוז תשס"ה	1.8.05	רומן ראובנוב
כה	בתמוז תשס"ו	21.7.06	משה בן-חיים
כח	בתמוז תשנ"ח	22.7.98	פם מנדזיגורסקי

סלעי הבזלת המבצבים

כפר הולדתי ראשיתו הייתה קוצים וסלעי בזלת.
עשרות שנים שקדו הורי לרסן את הקרקע הסוררת.
בבוקר היו מסקלים מחליקים ושותלים
ובלילה הייתה מנביטה יבלות סלעים חדשים.

אחר כך גבהו העצים מאד
והפכו אימתניים
והדשאים כל כך מפונקים
והוורדים טרחניים...

השארתי את מהומת הירוק
והלכתי.

כעת כמו בסרט קאובוי ישן:
הבן חוזר לבקר בחווה.
כולם עדיין שם, זקנים יותר,
המקום לא השתנה, רק התישן.

עורו של אביו-הבלתי-מנוצח
נעשה כה דק, שלא מסתיר
את מצוקות הבשר.
כנשל לטאה התקלפה דמותו הגברית
והגיחה בראשיתו התינוקית.

כסות הצומח העבות בכפרי,
הכסות הכמו הנצחית,
נעשתה כה שדופה.
אין בכוחה להלחם בסלעי הבזלת הקדומים
שצצים בה כיבלות מדי לילה.

שלומית עדר ליפשיץ

19/6/01

ליל שימורים

האם שמתם לב שבתצלומי כפר הנשיא בראשית קיומו, חסרים בין היתר- שירותים צבוריים? בעברית קוראים לסככה שהוקמה במקומם "בית שימוש שדה", אפילו שדה לא נראה באופק. המבנה היה דומה לסוכה עם קיר מעץ דקיק בין שני התאים היחידים, ושני מושבים מעץ יותר מסיבי מעל בור עמוק. הקירות החיצוניים של המבנה הצר עשויים היו מעץ מתקלף ואין חשמל ואין מים. עם קצת מזל אולי תמצא מעט נייר עיתון קרוע למקרה הצורך. בביקורה של אשת הנשיא ליוו אותה המארחים לגן הילדים, כי רק שם היו שירותים מודרניים.

לילה חם אחד הייתי בדרך למקום המסוים הזה. בהעדר שבילים, מדרכות ותאורה האיר לי המזל- אין בוץ אבל יש ירח מלא! פעם שמעתי שמועה, על שני חברים, המשחקים "שח עיוור" כשהם נמצאים באותו הזמן בשני תאי השירותים. הפעם אין תורים ואני הגעתי בשלום לתא השמאלי. תוך דקה אני שומע דפיקה עדינה על קיר ההפרדה השביר שבינינו. קול גברי שואל לשמי. אני עונה [לא כל אחד אהב להזדהות במקום המסוים הזה], מתברר שהשכן שלי הוא טדי ב. [דוב גדול ושמח ממערב לונדון] נמצא במצוקה: טדי בא לכאן ברגע האחרון והתברר שבגין החום הלילי הוא ישן בעירום, עתה הוא מתבייש ללכת הביתה. ביתו רחוק והרפתנים ואנשי הצאן בוודאי כבר מסתובבים. הוא הפציר בי להביא לו את הפיג'מה שלו. אישתו ישנה חזק ואפילו פיל לא יעיר אותה. בבקשה!

לא יכולתי לסרב לו, הרי הוא משתדל להציל את מוסר הקיבוץ כולו! הלכתי כל הדרך לביתו, מצאתי את הבגד הנחוץ. עוד כיוונתי מבטי אל אישתו. היא בהחלט ישנה שינה נורמלית. עיניה עצומות ונשימתה קצובה וסדירה. מיהרתי בחזרה לביתן המסוים, כי הייתי עוד מחויב להשלים איזו פעולה בלתי גמורה. גם טדי חיכה לי בקוצר רוח ובקצת צמרמורת כי אחרי לילה חם הבוקר עם עלית שחר מתקרר.

אחרי הצהריים נפגשתי עם אישתו של ביג טדי. משום מה היא צחקה. היא סיפרה לי שהיה לה חלום משונה; "רציתי חלום על בית מפואר או על חנויות טובות או על גן עדן. ומה קיבלתי? בחלומי רק ראיתי אותך. מאד התאכזבתי!"

אדם בן-חנוך
03 יולי 2008

לנערה תל-אביבית, סגנון ישן

הַיָּא יִפְהַעַד מֵאֲדָה.
 בְּבִיתְקָה /קוֹנֵד יִטוֹרָה
 סְגוֹן יֵשׁ |
 קִינֵג גִּלְגִּינֵת
 מִשְׁ הוֹאָו בְּסִמּוֹר,
 אֵם עֵת יִקָּה
 וְאָב חֶבֶשׁ כֶּפֶה

סוֹגְרִים קֶפֶה
 שֶׁמוֹנֶה בְּעָרֵב
 שֶׁעֵת נֶעֱיֵלָה
 וְהָיָא –
 מִלְצָרִית בְּשֶׁרוֹל אֶרֶץ
 וְחֵי יוֹרֵךְ מִשׁוֹת בְּשֶׁשֶׁר.
 יִפְהַעַד מֵאֲדָה.
 כְּמוֹ בְּעֵרָה יְהוּדִית
 מוֹזָרָה
 כְּפֶרֶחַ הַדְּבָדֵב |
 שֶׁאֵינִי חוֹלֵם בְּשֶׁבִילָה.

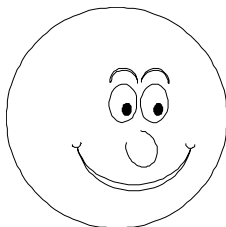
עודד פלד

האקונומית ומרכז הקניות:

מדי יום שישי היו להם ויכוחים, כשבא לקחת את רשימת המצרכים. היא - הייתה אקונומית והוא - מרכז קניות. היא התעקשה על אפל-שטרודל וקצפת והוא חשב שלחם זה מספיק. היא רצתה טוסטים בחמאה והוא חשב שלחם זה מספיק. הוא אהב את הסדר והנקיון והריח הטוב שעלה ממחסן-המצרכים,

אבל הכריז בפנים סמוקים – שכך זה לא יכול להמשך. הוא דחה את כוס הקפה והעוגה ששמה לפניו.
 היה אומר, "באתי לפה לעבוד ולא לחגוג". לא היה דבר שהכעיס אותה יותר מאדם שלא הסכים לאכול את שהגישה לו. הוא היה אומר לה, "תראי, זה לא אישי, אין לי שום דבר נגדך, זה פשוט ככה, חייב להיעשות" אבל היא חשבה שהוא נגדה.
 הוא חשב – היא מסודרת, חרוצה, יפה, אבל כל כך לא חביבה אליו והיה נאנח. על אף שהתיירא מהעניין, הוא רצה בת זוג, כי האמין במשפחה וגם, כי ידע, שזה ישמח את אימו שנותרה בגולה.
 הוא אהב להיות לבד, והיה מלא אימה מפני האפשרות, שאישה תחדור אל סדר יומו הפרטי והעצמאי ותתבע ממנו עשיות שונות ומשונות.

פעם אחת חזר מנסיעה מאכזבת במיוחד, וידע שיש לו בשורה רעה לחברים. שאין. שיצטרכו להצטמצם ולהסתפק במה שיש בשבועות הקרובים. ליבו ניבא לו רעות מפני תגובתם, שכן עצבי כולם היו מתוחים בגלל השרב המתמשך והעקיצות, והתקפי המלריה והעבודה המפרכת והבדידות בלילות. בעיקר חשש מפני תגובתה של האקונומית. הוא החליט – אכנס, אומר לה את הדברים ואצא מיד, לפני שהיא תספיק לדרוש הסברים. הוא הדף את הדלת, נמרץ, כהרגלו. מיד הוצף בקרירות הנקיה ובריח הלחם, העוגה והשמנת. הוא נמלא כעס, הוא כל כך מתאמץ, ופה הם חוגגים עם עוגות ושמנת! הוא אמר בקול חמור, "איך זה יתכן שנגמר כבר כל הקמח? לא אמרתי לך כבר מליון פעמים לעשות הקצבה על הסוכר?"
 היא הרימה אליו עיניים מחויכות ואמרה בתמימות – "אבל החברים רעבים! הם נכנסים ולוקחים. מה אני יכולה לעשות?"
 הוא זעק בכאב, "ככה זה לא יכול להמשך. את לא מבינה שאם לא יקרה לנו נס אנחנו מהשבוע הבא בלי אוכל? מה נשאר לי לעשות? רק להתפלל לרבי מאיר בעל הנס!"
 היא אמרה, "לא כיפתרת נכון את החולצה שלך".
 הוא הסתכל בחולצתו וראה שהיא צודקת, אבל לא שינה את סדר הכפתורים.
 הוא הניף את ידו ביאוש ושאל "נו, אז מה את מציעה?"
 "מה דעתך על עוגת תפוחים בשמנת, ואולי בלילה נטייל לנו יחד לאור ירח?"

שלומית עדר ליפשיץ

לינה משותפת

כמו מרסל פרוסט שיצא למסע בחלל הזיכרון אחר הזמן שאבד, מסע שהחל בניחוח של עוגיות מדלן, כך קורה לי כאשר אני נתקל במושג "לינה משותפת". ואם אני מניח לעצמי להשתכשך בגליו הרכים של הזיכרון, אני נזכר ביום כזה שהחל והסתיים בלינה משותפת, עוד בטרם הפכה למושג.

פעם לפני הרבה שנים, בשנות החמישים של המאה הקודמת, בילדותי בעמק הירדן, הייתה לא רחוק מהקבוץ בריכת אגירה מבויץ ששימשה לנו כבריכת שחייה בקיץ.

כשהיינו משחקים בה "קדרים באים", אם היית נלכד בכפם של רודפך חסרי הרחמים, הם היו חובטים בך (מתחת למים, כדי שהמטפלת לא תיראה), ובנוסף היו דוחפים את ראשך לתוך הבויץ הסמיך עד שפיך היה מתמלא בבויץ חלקלק.

כדי להימלט מה"קדרים" היינו משתמשים בשיטות שבעזרתן יביסו, בעתיד, הווייט-קונג את האמריקנים בווייטנאם. כלומר, למדנו איך לנצל את תנאי השטח כדי להסתתר ואחר כך גם לתקוף. חבטת רגל אחת העלתה עננת בויץ גדולה ועכורה בעיני הרודפים, עננה שמאחוריה יכולת להיעלם ולהימלט לחוף מבטחים.

אך מה שקרה באותו יום, היה הפוך מפעולת וייטקונג מוצלחת. כשעלה הענן העכור, כל כך התבלבלתי עד שנמלטתי היישר אל זרועות הקדרים שלימדו אותי מה קורה באמת כאשר תחבולה נכשלת במלחמה.

בסוף, כשהיינו מותשים מהמרדפים חסרי הרחמים ומשמש העמק הקופחת, עלה קולה הנחוש של המטפלת וכינס אותנו כעדת ברווזונים לארוחת הצוהריים. ארוחה שנותרה בזיכרוני הרבה יותר טעימה ממה שהייתה באמת, במציאות הכלכלית הקשה של אותם ימים בשנות החמישים.

אחרי שהמטפלת קילחה אותנו ביד קשה ובזרוע נטויה, נשלחנו אל חדרי השינה כדי לנוח. מתחת למצננים כבדים ודולפי מים התאמצנו להתראות כישנים, עד שלבסוף נרדמנו באמת.

לפנות ערב אחרי שקמנו וסידרנו את המיטות, הלכנו ל"חדר ההורים" ל"ארוחת ארבע" ולבילוי עם ההורים, ובלילה חזרנו ל"בית הילדים" ללינת הלילה.

אותו ערב הייתי מאוד רגיש, בגלל המכות שחטפתי בבוקר, ורציתי שאבא יישאר איתי

עוד ועוד. לאחר שסיים לספר סיפור סגר אבא בטריקה את הספר, וכשהתכופף לתת לי נשיקת פרידה עלה ממנו ריח של טוב של אבא'ים, ואז, תפסתי בחלק מראשו שהיה הכי קרוב לפה שלי, באוזן, סגרתי עליה את השיניים וסירבתי בכל תוקף להרפות.

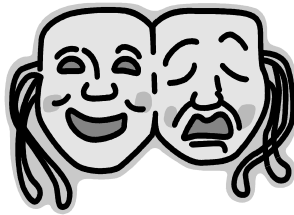
מאחר והזיכרון משמר רגעים קשים עד הפרט האחרון שבהם, אני זוכר עד היום איך אבא שלי גנח פתאום והתרומם בתנועה חדה כשאוזנו שותתת דם, ואיך בפי נותר החלק מהאוזן שנחתך ושסירבתי למסור אותו בחזרה. אני זוכר את הכאב שאחז בי כשפתחו לי את הלסתות בכוח כדי לחלץ מבין מלתעותי את הבדל החתוך, כדי שאפשר יהיה לצרף אותו לאבא שלי שהועלה לבית החולים, כדי לאחות אותם מחדש.

לפתע הוצפתי ברגשי חרטה על המעשה הנורא שעשיתי, ופרצתי בבכי קורע לב ומלא רגשי אשמה. שומרת הלילה שניסתה לנחם אותי אמרה לי ש"לא קרה

כלום, יתקנו את אבא שלך בבית חולים", אבל אני בכיתי עוד יותר והפרעתי לכולם לישון.

כעבור כמה שעות אבא חזר באוזן חבושה בתחבושת לבנה ונשק לי שוב. הפעם אני זוכר מהנשיקה את ריחות חומרי החיטוי שעלו מן התחבושת ואת העובדה שאבא לא כעס. נרדמתי מהר ולמחרת עברתי על הטראומה הלילית לסדר היום, כדרכם של ילדים. אבל מאז, כשאומרים לידי "לינה משותפת", יש לי תכף ומיד טעם של אוזן חתוכה בפה, והמון געגועים למשהו שעד היום אני לא בטוח אם הוא לא קיים בעצם רק בזיכרוני.

דודו פלמה

תוכל ללמוד את הזמן, שאין לו מידה
תוכל לכוון נתיב רוחך לשעות ולעונות,
תוכל להפוך את הזמן לנהר,
שעל שפתו תשב ותתבונן בזרימת המים
אך הנצחי הקיים בכך פנימה,
ער לנצחיות החיים ויודע,
כי האתמול הוא רק זיכרון היום,
והמחר רק חלומי....

חליל ג'ובראן

60 שניות על 60 שנות קיבוץ (מן הארכיון, שושנה.ש)

יום א', ט"ז באדר תשנ"ד
27.2.1994

למר אהרון בן אבות שלום,

צר לי שלא יצא לי להפגש איתך ביום שביקרת ופקדת את קבר דודך ע"ה.

במה שנוגע לדודך המנוח, צבי בלק (בארץ – שחורי), שכיננו אצלינו היה בלקי, אין לי הרבה לספר, כי בזמנו לא רשמנו דברים על חברים ומה שיש היום זה מזכרונות של חברים שונים על חברים.

כידוע לך, גדל בלקי במשפחה קשת יום שפרנסתם היתה בקושי, דבר שעיצב את אופיו כאדם סגור וקשה. הוא עלה ארצה בערך בתקופה שבה הכריזו באומות המאוחדות על הקמת מדינה יהודית, בנובמבר 1949 והוא הגיע בעליה ד', זאת אומרת שהגיע כתייר באניה לנמל חיפה, ירד ממנה ומסר את דרכו למי שמסר, ומישהו אחר יצא עם הדרכון מהארץ באניה זו – דבר זה סודר על ידי ה"מוסד לעליה" שארגנה את העליה הבלתי ליגלית (בעיני הבריטים). בהגיעו פנה למחנה שלנו בפאתי חדרה ונקלט כחבר של גרעין "שמריהו" מאנגליה ששם היה בהכשרה לקראת העליה ארצה.

בעת הגיעו המצב בארץ החמיר, עם תחילת הקרבות של מלחמת העצמאות, ובוקי עבר את האימונים הרגילים של חבר בהגנה. בקיבוץ מצב התעסוקה היה קשה וחיפשו מקורות לפרנסה, לכן שלחנו קבוצות עובדים למקומות שונים. בלקי יחד עם אשתו נשלחו כחברים ב"פלוגת העבודה" לקיבוץ הצופים א' ברחובות, שם הוא עבד ב"מכבסה" – רק הרבה שנים אחר כך נודע לנו הסוד של ה"מכבסה", היה זה בית חרושת התת קרקעי לייצור תחמושת של ההגנה שכיום הפך למוזיאון בשם "מכון איילון" וגבעת הקיבוצים, ליד מכון וייצמן ברחובות. הוא היה ב"מכבסה" מפרבר עד מאי 48 עת שאימנו את כל פלוגות העבודה למחנה, לקראת הבאות.

עם פלישת ארצות ערב למדינה ונסיון הכיבוש בעמק הירדן על ידי הסורים, גויסו חברינו כתגבורת ועבדנו בביצורים לאורך הירדן, בזמן שקבוצה קטנה נשלחה (עם בלקי ביניהם) כתגבורת לקיבוץ עין גב, כחברים בצוות רגמים. לאחר חודש ריכוז את החברים לקראת העליה על הקרקע כמשלט צבאי, בדרום השטח שנכבש ע"י הסורים במשמר הירדן – משלט זה, בכפר ערבי נטוש בשם **מנסורת-אל-חיט**, נתפס ע"י חברינו לקראת סוף ההפוגה הראשונה בקרבות ביום 2.7.48 כשהנשק שהובטח לנו עוד היה בדרך מצ'וסלובקיה. משלט צבאי זה היה ההתחלה של קיבוץ כפר הנשיא, כפי שזה התפתח וגדל עד היום, גם אם מקומו היום הוא כקילומטר מערבה מהמשלט.

עם חתימת שביתת הנשק עם סוריה, בקיץ 49, נהפך המשלט לקיבוץ לכל ענפיו, ובלקי בחר בענף הפלחה, שבו עבד כטרקטוריסט. כפי שיכולת לראות בביקורך, השטח שלנו הררי ולכן שטחי הפלחה שלנו היו במרחקים, באזור קרית שמונה ובין מגידו לג'נין, כך שהחברים עובדי הפלחה שהו שם כל השבוע בשטח באהלים, ורק הגיעו הביתה לסופי שבוע. עבודת פרך לכל הדיעות. וזה היה הענף שבלקי בחר בו, יתכן שהחלטה זו היתה תוצאה מהעובדה המצערת שחיי הנישואין שלו עלו על שרטון והוא התגרש בשנת 1949, ללא ילדים.

בעת שחיי הקיבוץ נכנסו לשגרה מצא בלקי את מקומו כאמור כחבר בצוות הפלחה, הרבה יותר לא זכור עליו, כי לא היה חבר שהתבלט, אלא היה אחד שביצע את המוטל עליו "סתם איש מן השורה". גם לא היה פעיל בוועדות או

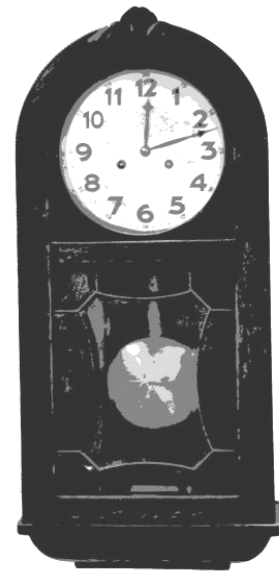
באירגון, בהיותו אדם קשה ומסתגר, מצב רוחו גם לא השתפר עם הזמן ועד כמה שזכרון החברים מגיע הוא גם נעשה מדוכדך ומאוכזב מהחיים.

קשים הם חיי הרווק בקיבוץ, במיוחד שמסביבו יתר החברים מקימים משפחות ומולידים ילדים וחיי ה"ביחד" של ראשית הקיבוץ נפגמים כי הזוגות מבליים יותר בחדריהם, דבר שמשאיר את הרווקים והרווקות לאנחות, דבר מצער לעצמו אבל אלו עובדות החיים שקשה לשנותם. יתכן שזאת הסיבה שבלקי החליט מה שהחליט, ופעל כפי שפעל והוא רק בן 32. אולי נשתמרו אצל הוריו או דודך מכתבים מתקופה זו, שיוכלו לשפוך אור על מה שהתרחש במוחו או נסיבות החלטתו.

פרט לזיכרונות אלו, לא נשתמר בקיבוץ דבר על אודותיו כי היינו אז כולנו צעירים ולא חשבנו שצריך לשמור על מסמכים או לתעד את חיי חברינו כפי שתארת כבר למעלה. כמוכם, כמוני, הנני מצטער להגיד זאת, במיוחד שזה כשנה הנני שוקד על הקמת ארכיון בקיבוץ כדי למלא מחסור זה.

הנני מקווה שבזה מלאתי את בקשתך לדעת יותר על דודך, חברינו בלקי ז"ל ואולי יהיה הדברים שכתבתי בזה לניחומים ואזי באתי על שכרי.

בברכה,
יצחק עדר

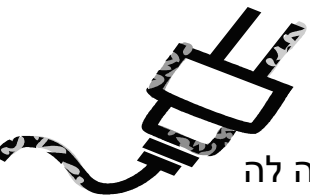
מבט מן הגבעה

"השכונה" - "מול גולן".

שמעה והביאה-שושנה ש.

לשנת השישים לכפר-הנשיא, אחרי הרבה גלגולים ומבוכים ומבוכות... קמה לה "שכונה צמודת קיבוץ" שכונה יפהפיה שגרים בה אנשים יפים וטובים שבשיחה איתם מתאפשר להביט שוב במראה ולאהוב את עצמינו כפי שאנחנו, שכונת "מול גולן" - עוד יהלום שבכתר.

ברוכים הבאים לראשוני החברים שכבר מתגוררים על הגבעה
לקלרה וישראל שקד,

לשושנה ביאנקה וילדיה; נעמה בת 12 וחצי, קובי בן 11, ואדר בת 10
לענת ושלומי כהן-נאה וילדיהם; שני בת 15, עמית בת 13, ואיתי בן 9.

המפגש עם שלושתם ועם כל אחד לחוד הוא חוויה מיוחדת.
קלרה וישראל, זוג פעיל ואנרגטי בגיל גמלאות. שהגיעו אלינו אחרי 40 שנה באשקלון, גלגול קודם קיבוץ הגושרים.
 קלרה גנת באשקלון כל הימים, ישראל עסק בהסעות, היה קבלן, היום הוא איש המכירות של בתי השכונה. לפני מספר שנים פתחו הם יחד את ביתם לאימוץ 12 ולעיתים גם 16 ילדי אומנה, עסק שהשקיעו בו את נפשם ומאודם ואף את מיטב כספם. עם הרבה סיפוק והרבה אהבה. יחד עם כל זה הם אומרים; "תמיד אהבנו את הגליל אני רציתי לחזור קלרה לא"... התחלנו לקבל אינפורמציה על שכונות מגורים, כפר הנשיא קיבל מקום טוב יש לכם שם טוב. - מה זה שם טוב? (אני שואלת). - אמרו שהחברים בעלי אופי טוב, החברה טובה וחזקה. במועצה יש לנו חברים בגושרים אנחנו עדיין בקשר, כפר הנשיא ציון 10 לעומת אחרים שקיבלו 8. והחלט. הגענו לנוף כנרת משם פקחנו על הבניה... הבית כאן כבר ברובו מאורגן, יש כבר חשמל, אך יש עוד הרבה לעשות, אבל יש זמן. האמת יש כאן אנרגיות מאוד מיוחדות, אני עם התחושת בטן שלי חשתי מיד באנרגיות הטובות מי שפגשנו האיר פנים. התרגשנו לקבל צלחת פירות ויין (עדיין מתרגשת קלרה). עוד אנו פורקים חפצים הגיעה דליה עם דף עליו שעות פתיחה של מוסדות שונים, תמר ואריה קלטו אותנו - משפחה קולטת נפלאה. יום אחד באה רג'י לראות מי גר כאן. והקשר עם אלק וקולין...

- זה חשוב שהשכונה היא צמודת קיבוץ?

- בהחלט, להרגשת ביטחון. זו בכל זאת קהילה. ואצליכם הקהילה היא הרבה יותר פעילה מאשר במקומות אחרים, ארוחות ערב שישי, וכל המסיבות והאירועים לחגים. ובטח, כשקוראים דברי הכפר. והנה עוד חיבור יום ההולדת של ישראל הוא בחג המשק.
 הספר "תל-רומן" מאוד מרגש, בא לי לעיתים לשאול במי מדובר אבל זה נפלא. ציפיות מהקיבוץ לא יודעת למה לצפות מעבר למה שאנחנו רואים ומה שידענו. באנו למקום בו ישנם אנשים נחמדים נוצר קשר

את שושנה וילדיה כמעט ולא ניתן לפגוש. הם בתנועה מתמדת, פה טיול, שם אורחים מחו"ל... לא הצלחתי למצוא אותם בבית. אחת המיוחדויות הכי שלהם היא, שהילדים לומדים בבית עם אמא שושנה, שמכינה חומר לימודי אישי לכל ילד בהתאם לגילו ולרמת הבנתו, לפי תוכנית משרד החינוך. בכל שנה האם מעבירה אותם מבחנים ממשלתיים, ואכן הם ברמה לימודית בית ארצית מתאימה ולמעלה מזה, היא אומרת. שווה להכיר מקרוב ולשוחח עם המשפחה גם בנושא זה.

את **שלומי וענת** פגשתי על מרפסת ביתם מול הנוף, הבחור מתבטא – מרגליות, הצעתי שיכתוב את עצמו בעצמו, הוא נכנע, והרי לכם;

קיבוץ כפר הנשיא, משפחתי ואני.

לפני כ 10 שנים סיימתי קורס קצינים במשטרת ישראל. תקופה זו שנמשכה למעלה מחצי שנה חשפה אותי ולא בפעם הראשונה לנפלאות הצפון ויפיו. בסיום הקורס, חזרתי לביתי ולמשפחתי בירושלים לא רק עם דרגה חדשה על

הכתף , אלא עם רעיון "מטורף" חדשני ולא מוכר- לעבור לצפון הארץ לשוב קטן עם בית פרטי, גג רעפים ודשא סביב. נימוקים טובים היו למכביר, אולם את תהליך ההבשלה מסתבר, רק אני עברתי. המשפחה נותרה הרבה מאחור. וטו חד משמעני ובלתי מתפשר- והתוכנית נגנזה. אבל...

לחיות בעיר עבור זוג צעיר וילדים זו משימה שבקלות רבה נקרא לה "הישרדות המשפחה". תשלומים, גני ילדים, עבודה שלא נגמרת, ריצה סביב הזנב של עצמך, תוך היסחפות למערבולת שמעמיקה ככל שעובר הזמן. היכולת שלך כפרט לצאת ממנה ולשנות את נתיב החיים הופך להיות קשה משנה לשנה. הכמיהה לשינוי דרמטי באורח החיים התעצמה עם השנים, ולמרבה הפלא, החלה לחלחל גם אצל בת הזוג, עד ש..... לפני כשנתיים, בחופשת הפסח התארחנו אצל חברים בבית ג'אן. חבר נוסף שהיה עימנו הסב תשומת ליבי לפרסום בעיתון על פרוייקט הרחבה בקיבוץ כפר הנשיא. למען האמת, לא ידעתי היכן נמצא הקיבוץ, אבל נטיית הלב הראשונה היתה להיפגש עם נציגת המכירות, וכך אכן היה עוד באותו יום.

דילוג קליל על גבעת הטרשים של ההרחבה, בחינה מעמיקה של הנוף הניבט, האוויר הנקי וריח הטבע, כמו גם קבלת הפנים של קורין הבעירו את הניצוץ שהחל לדלוך עשור מוקדם יותר. למחרת היום גם האישה והילדים התרשמו במו עיניהם מיופי המקום- והפלא ופלא-נתנו את הסכמתם לתחילת המהלך של הגשמת החלום.

לא ארחיב יותר מכך, רק אציין כי תוך ארבעה חודשים מאותו ביקור כבר גרנו בצפון, עם חוזה חתום ובציפייה וכמיהה להשלמת הבנייה והתמקמות במגרש 59 בהרחבה.

החלום –קדם עור וגידים.

לשמחתנו הביצוע וההגשמה עולים על התכנון, זכינו לקבלת פנים מדהימה של אנשי הקיבוץ בהם נפגשנו, וזה המקום לציין את קורין ותמיר, שוש וריימונד, קולין וג'נט, יובל וקארן. גרמתם ועדיין גורמים לנו להרגיש חלק מהמשפחה שנקראת כפר הנשיא!!

שלומי וענת כהן-נאה
בית 59 בהרחבה

הפשרה.

את תרבות הפשרה הביאו חברינו אתם ארצה. הבריטים הם שבשעתו המציאו לראשונה את הפשרה.

בכפר הנשיא התנהל וויכוח עקרוני ואיכותי שדן בהצעת שינוי של שיטת הלינה המשותפת ללינה משפחתית. הדיונים היו מלווים גם בטיול התרשמות ושמיעת מומחים ומחקרים. הדיונים התרכזו בעיקר על משמעויות האישיות של הלינה עבור ההורים, הילדים והמשפחה ולא הייתה בהם נימת ביקורת על עובדי חינוך או בתי הילדים. הצעת השינוי הסופית והרשמית ללינה משפחתית זכתה ליותר משני שליש שהיו דרושים כדי לקבל את התוקף התקנוני. מחר תכונס ישיבה חיונית של גוף מיוחד באפיקים כדי להמליץ או לאו למרכז התנועה אם לקבל את השינוי. יושב ראש הישיבה יהיה א. בהיר המקורב לא רק אל מנהיגות

התנועה אלא גם אל אנשי הממשלה. מה עשינו כדי לשכנע את הדיינים?
פשרה!

הקיבוץ הביא את משה בן חיים ז"ל. עמוד התווך של המתנגדים לשינוי ועוד חברים שתמכו בעמדתו. שמו של משה הלך לפניו כאדם חזק ולא איש פשרות. הוא הסביר, שקיבוצנו הוא משק תנועתי ומצפוני ואין להכריח אותנו לחיות עם התסכול לחיים בסגנון שהרוב הגדול דחה. זה יעשה נזק בלתי הפיך לא לקיבוץ בלבד אלא לכל התנועות דוברות אנגלית. דבר כזה עוד לא אירע. שאיש בשם האופוזיציה מגן על הצד שמנגד! הישיבה המליצה לזכותנו - ותוך זמן סביר החלום נהפך למציאות. (ובעקבותינו הלכו עוד הרבה קיבוצים אחרים.) יש להרים על נס את מהימנות הקיבוץ הזה לערכים הדמוקרטים: אף משפחה לא חרגה ולא עברה ללינה משפחתית עד לאישור החוקי למעבר. גם בעניין הטלוויזיה כולם נמנעו מלהפעיל מקלט פרטי עד שהקיבוץ רכש מקלט לכל בית חברים [לפי הוותק!]

אדם ב.ח.

מקום הופך זמן

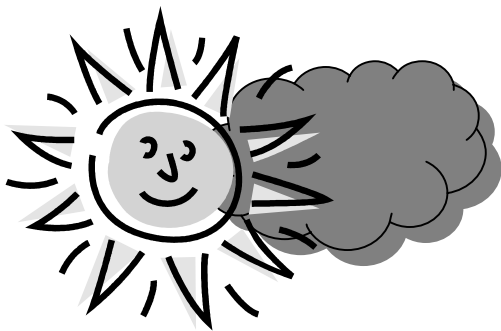
אֲנִי מֵיְחַסְדֵי סִיגְרִיָה עַל סֵלַע.

רוחַ עוֹשֶׂה בָּה טֶבַעַת קֶתֶמָּה.

נִסְרֶת עֶשֶׂן מִמֵּרִיָּאָה.

עֶנֶן מֵת עֵטֶשׁ.

גֶּשֶׁם בָּא.

עודד פלד

בְּדֶרֶךְ זֶה מִקוֹם הוֹפֵךְ זֶמַן מִפּוֹחֵר

שֶׁ דוֹת פֶּרֶגְלָאֲנִי מִחֶשֶׁבָּה

זיגזג

תרבות מוגדרת כתוצאה של השפעה הדדית בין הסביבה ליושביה. ליפנים משייכים את ה"סומה", לאירים האמריקאים: סרטים ומחזות זמר. לספרד את הפלמנקו ומלחמת השוורים ועוד..

שלום נמלי ז"ל הסביר לי פעם (ואולי רק בחצי פה) שתרומת קיבוצנו לתרבות העולם הוא הזיג. זיג הוא הצגה המתארת במשחק, בפנטומימה, במוסיקה לפרקים בסמלים ותמיד בהומור אירוע או נושא הקשור בחיינו. בזיג השחקנים עלולים לשנות, או להוסיף פרטים לתוכן אפילו תוך כדי ההצגה עצמה. השחקנים לרוב ממלאים תפקיד דומה או זהה בכל הצגה. מורגשת קצת בקורת או גם מסר מוסתר. בין הזיגים קיים קשר מסוים הנהיר יותר לחברים ופחות לאורחי חוץ. כדי לשמור על הפרטיות- העלילה אינה מתפתחת ישירות אלא

בזיגזג. הואיל והמחזה תמיד קצר הוא מספק לקהלו הקבוע רק את הזיק המיוחד ואת הזק הצופים עצמם מוסיפים מדמיונם או מחשיבתם.

זיג השיא המסתיר את הנשיא.

כבר כמה שבועות היה ברור שזה יהיה זיג השיא. זה יהיה אירוע גדול ולכן כל כוכבי הזיג הרגילים התכוננו במרץ רב. חדר האוכל היה מלא מפה לפה. השחקנים ממש "התעלו על עצמם". לפתע פתאום נשמע לחש מוסתר בתוך הקהל: נשמעה הודעה בכל תחנות הרדיו "הנשיא הנערץ של ארצות הברית, ג'ון קנדי נרצח", - אסון בינלאומי! מה לעשות? להפסיק או להמשיך?

עלילת הזיג זרמה בעוצמה כמו הירדן ביום חורף טוב. יש גם לכבד את האירוע החגיגי! תוך דקה התקבל סיכום בלחש, להמשיך! לא נגלה לשחקנים על הבשורה העצובה. מחזה מהסוג של זיג תלוי מאד בעידוד הקהל ובתגובתו. לכל שחקן הייתה מין "אנטנה פנימית", הם חשו באיזשהו קצר בין הבמה והקהל הדומם. על הבמה השתדלו עוד יותר אבל לשווא.. זה היה הזיג הראשון שהסתיים באנטי-שיא. המסיבה נסתיימה מהר וחברים מיהרו להקשיב לשידורי החדשות בביתם השקט. אחרים נשארו בחדר האוכל ושוחחו על השלכות הרצח המטורף.

התברר שוב שאיננו חיים על אי. ארצות הברית ורוסיה גדולות מאתנו אבל מרחק מאדמתנו אל השמיים העליונים זהה לזה של המדינות הגדולות ביותר. גורל המעצמות תמיד ישפיע עלינו או ישירות או בעקיפין.

אדם ב.ח

"בשן הזמן"

ד"ר ג'אק קרבוק היה רופא שיניים שאני שמחתי להכיר. הוא טיפל בלקוחותיו בעדינות ולא התחיל טיפול בלי להסביר בבהירות מה הוא עומד לעשות. היה מתקשר אתך כדי להיווכח אם מצבך מאפשר המשך טיפול מסובך. גם אחרי שעות המרפאה היה מוכן להושיט לך עזרה. באופן רשמי הוא לא היה חבר קיבוץ, אך למעשה הוא היה יותר איש קיבוץ ממה שרשום בספר התקנון הקיבוצי.

ג'אק סבל פה ושם ממכאובים וחולי זעירים. והיה מזכיר שוב ושוב, שהוא בתור עובד קופת חולים רשאי לצאת לגמלאות מוקדמת ובעתיד הקרוב יצטרך לעשות כן, תכף ומייד היה כל שומע מסתייג ומנסה לשכנע אותו לחזור בו, בגלל איכויותו כרופא וכאדם בכל מקומות העבודה שלו.

יום אחד לא היה עוד מנוס, כוחותיו בגדו בו. וג'אק שחש שמתקרב יום הפרידה, ביקש מראש: בלי כיבודים ובלי נאומים!

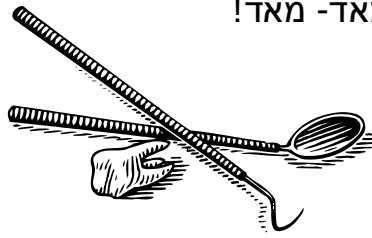
ביומו האחרון במרפאת השיניים המתינו לו אנשי צוותו הקטן, חבריו וגם כמה מבין מטופליו. באו כדי להיפרד ולהודות לו מקרב לב על עזרתו הרפואית הרבה והמועילה..

ראו שהוא מאחר לבוא, מנהג לגמרי לא רגיל אצלו ויצא מישוהו לברר את סיבת האיחור - דלת ביתו לא הייתה נעולה. מקלט הטלוויזיה היה מודלק. ישוב בכסאו, ראשו נח על חזהו - ידידנו היקר ג'אק קרבוקס נפטר לפתע ביום פרידתו מעבודתו! אבל כבד ירד על כל הגליל.

בלבי נשארה השאלה סתומה, מה לא עשינו שהיה יכול למנוע או לדחות את פטירתו הטראגית?

שקספיר הדגול כתב: "איש מת כמו השן נגד הזמנים" = שנותיו הרבות הן שהכניעו אותו- וחבל מאד- מאד!

אדם ב.ח.

זמן

זמן הוא השנים, לא יודעים לאן הימים מובילים ונעלמים
זמן הוא חיי אנשים, בעלי חיים, עצים, צמחים וגם בניינים
זמן הוא שעון עם מחוגים אדירים לעולם לא מפגרים או נעצרים
לזמן יש יתרון, הוא משכיח אסונות ומרפא מכאובים
זמן, הוא לעיתים אכזר, מכה בלי רחמים ומכל הכיוונים
ולפעמים מתנהל על גלי מנוחות שלווים
זמן הוא גם מיטיב עם אנשים מעלה אביונים ומוריד עריצים
במשך הזמן בניינים וערים מתיישנים
הם נהרסים ונבלעים במלתעות השנים
אותם מחדשים ומשפצים ואחרי תקופה ארוכה,
לאתרי הנצחה הופכים
ואם מי שגר בהם עלה לגדולה
הם זוכים לשלט או נעשים מוזיאונים.
במשך הזמן הרבה דברים משתנים
ואם אנשים לא הולכים לפי רוח הזמן הם מפגרים,
אין חיים נצחיים, רק אלוהים חי לעולמי עולמים.

גלדיס אגס (אמא של גלית סולומון-של אמרי)

במרחק הזמן

אם כדור הארץ מסתובב סביב השמש במרחק ממוצע ממנה של כ 150 מיליון ק"מ (אליפסה כבר אמרנו?), עושה דרך של כ 950 מיליון ק"מ במהירות של כ- מאה ושמונה אלף קמ"ש, ברור מיד לכל ילד מכיתת חרמון שהוא משלים הקפה אחת סביב השמש בכל 365.25 ימים. זה עוד כלום, הידיעה שעל פני האדמה אנו זזים סביב ציר כדור הארץ במהירות של כ 1660 קמ"ש, מביאה מיד למסקנה שכדור הארץ נע סביב השמש פי 65 מהר יותר מאשר תנועתו סביב צירו. עכשיו ניקח את כל זה ונשים על הגרף האומר שמאז המפץ הגדול היקום מתפשט ללא הרף ונראה מיד שאי אפשר להגיד עלינו שאנחנו דורכים במקום.... אם כן ילדים (ניר, תפסיק לחטט באף של אדם....), ראיתם בעצמכם שנגענו כאן בשני מימדים: במרחק ובזמן. האם יכול האחד להתקיים בלי משנהו? תחשבו על זה טוב, כי בניגוד לרוב בני האדם, לדעתי התשובה היא: או כן או לא !! ובכן אורלי ותמר שלא מפסיקות לדבר בשיעור, נכון שאמרתן

אחת לשניה (גם שניה זה זמן...) שהמשותף לזמן ולמרחק הוא (או היא) התנועה? לא רמי, לא תנועת הבונים, לך למועד ב'. בואו כרמית וורדה, תחשבו הפוך: האם במקום שבו אין תנועה יכול להתקיים מושג הזמן?

תקשיבו, כרמי החכם נתן כרגע דוגמה ואמר שהיקום הוא אינסופי בזמן ובמרחק ואני רוצה לומר לכם שחוץ מזה שכרמי הוא גאון, קורה לי דבר מעניין: בכל פעם שמדברים על אינסוף אני מיד מדמיין משהו עצום ורב, אך כמה שהוא ענקי המשהו הזה, שומו שמים, תמיד יש לו סוף. אורה, Take your nose out of your finger אורנה ואסף, עכשיו צעקתם לי שהסתכלתם החוצה דרך החלון השבור של הכיתה ואתם רואים שממש בזה הרגע גיורא שוכב על המדרכה לאחר שנפל מהעץ שאליו טיפס כדי לחקור בפעם האלף קן של ירגזי? אתם פשוט טועים, איננו יודעים מה קורה שם ברגע זה. המידע היחיד הידוע לנו הוא שהמדרכה נמצאת במרחק 10 מטר מהכיתה ולכן אנחנו רואים מה שקרה שם לפני אחד חלקי שלוש מיליון השניה. דניה ומרגלית, אתן שואלות למה? כבר למדנו על מהירות האור ואני לא מוכן לחזור על זה שוב. כן אביטל, אני יודע שזה מבלבל והרבה יותר ברור היה אילו היינו מדברים על "מאירות האור". נשארו עוד 8 דקות לשיעור. עופר לא נמצא אבל לא אכעס עליו כי אני פשוט אוהב אותו. נעם ורונית, תזכרו לקחת את התרמיל הביתה, זה קורה לכם יותר מדי לאחרונה. אל תשכחי אפרת שהערב יש מסיבת שישים שנה לכפר הנשיא. בזמן שנותר, אני רוצה לדבר על הליכה אחורה בזמן.

אני מבקש שכל הכיתה תדמיין עכשיו (כן, גם אתה רוני) שבמרחק שישים שנות אור מכפר הנשיא יש כוכב ועליו יצורים מפותחים בהרבה מאיתנו וברגע זה הם מסתכלים עלינו במשקפת. מה הם רואים? נכון, את העליה על הקרקע במנסורה!! סטיבן הוקינג כתב פעם ש... לא הבנתי כלום ולא זוכר כלום, אני נראה לכם כזה גאון?

תמיר שפרונג

הנסיעה לאחור

היא עזרה לו לעלות לקרון, קודם המזוודה ואז ההליכון. הוא עצמו, לא יותר מוצק ממסגרת המתכת שבלעדיה לא היה מסוגל לנוע. היא מצאה עבורו מושב בקרון הריק – שעות אמצע-הבוקר הן השעות הריקות ברכבת – עם הגב לחלון, הוא דרש בעקשנות, למרות שחשבה שרק נדמה לה שאין לו עניין במה שמתרחש מחוץ לעצמו. לרוב הוא לא שם לב לסביבתו.

מדוע היה לו כל-כך חשוב לנסוע לעיר מולדתו דווקא עכשיו, ועוד ברכבת? בכל השנים מאז מות הוריו, הוא לא ביקש לנסוע לאף מקום, ועכשיו הוא יוצא לבדו

למקום בו לא נותר בחיים אף אחד ממכריו. הוא סיפר לה רק שמצפים לו שם, שיקבלו את פניו, אך לא פירט, אמר רק שייצור קשר לפני חזרתו, לפחות את זה הוא הבטיח.

בלאו-הכי, היא ברכה בליבה על כמה שבועות של פסק-זמן. כל-כך הרבה עברה מאז ש.....

שעת היציאה הגיעה. היא נשקה לו על מצחו וירדה לרציף, עמדה ונופפה בידה, אך הוא לא הגיב. הוא נזכר בנסיעתו הראשונה ברכבת – בדרכו החוצה, הבריחה מאימו, העולם הפתוח לפניו. אז הכול היה שונה. הוא ציפה לעתיד, ישב ליד החלון הפתוח, חש איך המרחקים מתקרבים ונעלמים למאחור – עברו – נעלמו. עכשיו העבר חי יותר מן ההווה והוא מעדיף להתבונן בהווה המתרחק המצטרף לסך-הכול שבזיכרון. תם ומושלם, אך עדיין נמצא – איפשהו. צץ לו רעיון שהקטר מושך אותו קדימה לקראת העבר. דבר והיפוכו, אך נכון עבורו.

הוא נמנם, נרגע על-ידי שקשוק הגלגלים. בחלומו הופיע העבר במעורפל, שונה, מוזר אך בלתי נמנע. רכבת אחרת עברה ממול שברה את הקצב, והעירה אותו מחיים חלופיים. לרגע הוא הסתכל מבלי להבין את בליל הפנים בחלונות האחרים, אך גם זה הפך לחלק ממסעו החלומי. מדי פעם הוא מלמל מילים אחדות אך לא היה מי שישמע אותם או יראה את ההבעות שחלפו על פניו.

שנתו שקטה ופניו התרוקנו מתוכן, עד אשר עצרה הרכבת בתחנה הסופית, ורעש טריקת הדלתות ומהומת הנוסעים היורדים נדמו, התברר שהוא אכן הגיע ליעדו הנכסף.

דויד קולט

חגים
והיום

אתמול

תנו לי רגע להחזיר אותנו לימים ימימה לפני ימי ההפרטה והמשכורות, השעות הנוספות, נסיעות חופש לחו"ל, חוגי העשרה לילדינו, מסיבות בר מצווה פרטיות ובנות שעולות לתורה, לנסוע לקניון בר"פ ולהזמין פיצה עד הבית, והמכוניות הפרטיות שחונות ליד הבתים.

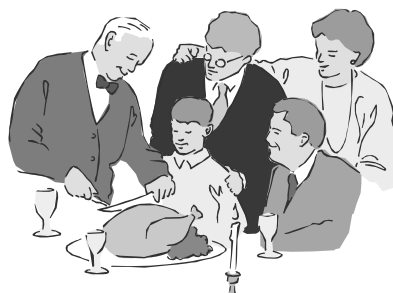
לימים שלבית הספר נסענו כל בוקר באופניים, שחנות הכלבו המקומית הייתה חדר קטן וצפוף שעיקרו דברי יסוד, ודברי מתיקה, כמו אגוזי, נגה ומסטיק בזוקה, שידענו איזה יום היום לפי צבעי הכביסה שנתלתה מחוץ למכבסה, שהיתה דירת נופש בת"א והיינו צריכים להירשם לחופש. שבקיץ ראינו סרטים על הדשא ובחורף ראינו סרטים בח"א, כשכל פעם מחדש כולם היו במתח אם מכונת ההקרנה תעבוד או לא, ואיזה סרט הגיע השבוע מת"א. שסנדלים ונעליים קנו לנו פעמיים בשנה- בראש השנה וחג פסח, שהייתה תורנות עבודה במשק הילדים והייתה אתון בשם בבוקה, ושבטיולים לאבן התותח או תל רומן למדנו היטב מה זה צמח מוגן או ציפור שיר.

תנו לי רגע אחד קטן להזכיר לכולנו את החגים של פעם. איך לפני כל ראש השנה או פסח היינו כולנו נכנסים לאטרף לקראת החג, שבועות לפני החג היינו מדווחים לנטע אלמן ז"ל על מספר בני משפחה שיגיעו ויסעדו בחג, ואז היא הייתה בקדחתנות ודקדקנות יושבת ומסדרת את מפת הישיבה של כולנו יחד בחדר האוכל. איזה מתח היה כמה ימים לפני, כשכל משפחה מנסה לנחש ליד מי היא תשב בחג וכמה צפוף יהיה חדר האוכל. על התפריט עמלו ימים ולילות וכל שנה מחדש עלה הדיון: מרק חם עם קניידלך כן או לא, עוף או בשר בקר, תפוחי אדמה בתנור או אורז בתוספת צימוקים, ואיזה סלטים לא ימעכו במקרר לפני שיוגשו לשולחן, וקפה ותה ועוגות מצות או עוגות דבש. זוכרים את הקניידלך של יוספה ז"ל הם היו בגודל של כדור טניס רכים ומופלאים? מטוסי נייר שמתעופפים מעל ראשי האנשים והמקהלה הנצחית בניצוחו של המורה מספר אחד למוזיקה בגליל העליון; מקס מדר. וקולו הצלול של סבא אייבן לוין כששר את השיר "אדיר הוא", ושיא השיאים בסופו של כל סדר פסח היה שיר "החד גדיא" שהנהיג בשירה אדירה מוסי המאירי ז"ל. בלי כל זה סדר לא היה סדר. וראש השנה לא היה מקבל הצדקה בלי התקיעה בשופר גדול של סבא אמיל ז"ל, והברכות מילדי הגן ומשאלותיהם. זוכרים מה זה תורנות הגשה או חיסול? והאטרקציה הגדולה מכולם היה הלונה פארק שג'ים בנה לנו. כל שנה ביום העצמאות על הדשא של ח"א. ובלילה הינו שרים סביב המדורה עד השעות הקטנות. זוכרים את תהלכת הלפידים מפחיות שימורים, חול נפט ויוטה שתמיד יצאה לדרך בחג החנוכה, עם גשם בלי גשם מסיימים בח"א לכתובת אש של הנערים, והסופגניות הנפלאות של אביבה ג. אז לכל אלה שנזכרים ומחייכים עכשיו נותר לי רק לצטט ולזכור את מילות השיר הנפלא: "אומרים שהיה פה שמח לפני שהגעת"

ולסיום כמו שאני תמיד מסיימת, באופטימיות זהירה מסתכלת קדימה ורואה כי טוב, ושמחה במה שיש לי וסביבי, בקהילה האהובה שאני חיה בתוכה שהיום חוגגת 60 ושאיני חלק ממנה. נזכור ונודה לכל אלה שכבר לא אתנו ביום חג זה אך יש להם חלק גדול בהגשמת החזון והיצירה הנפלאה הזו. ושנזכה לעוד שנים של עשייה ביחד.

ושהפעם באמת יהיה זה סוף שבוע של אור אהבה וכיף שבת של תקווה ושלו

בברכה ארי לוין שטיינר

זמן

אומרים בערבית: כל כלב מגיע יומו, ובתרגום מילולי: כל אחד מקבל כגמולו בבוא היום.
אני מקבל בשמחה את ההזמנה לכתוב על זמן לכבוד חג השישים לקיומינו, והיות ובזמן האחרון חטאתי בהפסקת הכתיבה, אני חושב שאין זמן יותר מתאים לחזור ולכתוב.
בארכיון יש כתבה שלי על זמן, אבל הפעם אכתוב על זמנים אחרים שמתחברים לזמן הזה ולחיינו בהווה ומפגישים בין עבר להווה ואולי גם לעתיד.
כידוע הזמן הוא גורם משפיע על חיינו לטוב ולרע, ולפעמים המציאות עולה על כל דמיון, והעולם הוא קטן והמדינה שלנו "פיצקלה".

ברצוני לשתף אתכם בחוויה שחווייתי לאחרונה והזכירה לי נשכחות מעברי בקיבוץ בארי.
יש לנו כאן בינינו תושבת חמודה בשם זהר לב, שלאחרונה התחתנה עם בן זוגה- יפתח, במזל-טוב וזה הזמן לאחל להם אושר בחיים ושימשיכו לחיות כאן איתנו.
ובכן זהר לב היא לא במקרה בתו של יוסי לב, המוכר לכם מהנחיית השירה בציבור שהיתה בפאב ובחדר-האוכל. החוויה שחווייתי היא בגילוי הידיעה שאותו יוסי לב, אביה של זהר, הוא אותו יוסי לב, מנחה השירה בציבור המוכר לי מעברי בקיבוץ בארי. יוסי לב הנחה ערבי שירה במ"א אשכול ובבארי לפני זמן רב, עוד לפני עידן שרה'לה שרון.
למרות ניתוח הראש שעברתי ולמרות הסטיגמה על היותי בן העדה הכורדית, זכרתי את שמו ושאלתי את זהר לאמיתות הזיכרון, ולצורך כך, כאספן כפייתי חיפשתי בשירונים הישנים שהבאתי מבארי מאותה תקופה, ומצאתי שירונים שאותם ערך יוסי לב. אני לא פספסתי אף מועדון זמר שלו.
העברתי העתק מהשירונים לזהר, שגם היא תראה ותדע שטוב שם טוב משמן טוב, ומאחל ליוסי לב שיאריך חיים וימשיך לשיר ולשמח אנשים, כי את המנגינה הזאת חייבים להמשיך ולנגן.
ובנימה אופטימית זו, זה הזמן לסיים ומצרף קטע שנכתב ל"יומן בארי" בהקשר שלי ובביקורי לאחרונה שם הכותב נתן לי אותו.

מ"יומן בארי" - מתנדב מן העבר

באמצע אוגוסט התקבל טלפון במזכירות כשהדובר מעבר לקו סיפר שקוראים לו מאורי, אזרח פני שהיה מתנדב בבארי ב-1976 ושאל אם יוכל לבוא לבקר.
בשבוע שעבר התקיים הביקור. קבוצה של 10 פנים שגרים בדרום מזרח המדינה, ממש על גבול רוסיה ביקרה לכמה שעות בבארי. הביקור הפך לגולת הכותרת של הטיול שלהם בארץ. בפרידה, הודו וסיפרו כי הוספנו לעצמנו אוהדים מקבוצת הנוצרים אוהבי ישראל בפינלנד.

מאורי לא זיהה כמעט כלום, למעט חדר האוכל הישן ומגדל המים, אבל זכר **שעבד בלול ובפרדס וזכר רק את שמו של שביכמי שעבד א' תו.** המלווה והמתורגמן שלהם, מדריך ישראלי יליד פינלנד, גם הוא היה מופתע לנוכח העובדות.

חג שמח ורון בלב
ושיעבור הכל ממול.....
שבי.

אין לי מספיק שעות ביממה

זמן, זמן, זמן. למי לא חסר זמן, כמה דברים אנחנו דוחים למחר, לשבת, לשנה הבאה, לפנסיה. לכן, הצעתי לכמה מידידי להעניק להם מתנה: שעה נוספת ביממה. מאיפה אקח כל כך הרבה שעות לחלק במתנה? מילא, נחצה את הגשר כשנגיע אליו.

תמיר שפרונג אמר שלו היתה לו עוד שעה אחת ביממה הוא היה מוכן לכתוב את הסקר הזה במקומי ואולי אפילו לכתוב משהו בנושא זמן לעלון, כפי שהבטיח לשושנה.

האחיין של תמיר **נריה אגם** בכלל לא מעוניין בשעה נוספת ביממה, כי הוא רק יישן בה. אבל בעוד שלושה חדשים זה יהיה נחוץ לו מאד. נראה מה נוכל לעשות למענך, נריה. **נורית אורן** נאנחה עמוקות, כי היא בדיוק סיימה לכתוב את הברכה שלה לעלון. אם תהיה לי עוד שעה ביממה אני בטח ארקום עוד שעה, ועדיין אלך לישון מאוחר, היא אמרה.

נירה קורן חושבת לפתח איזה תחביב חדש, אבל בשביל זה היא תצטרך עוד שעה ביממה. (האם גם את תתחילי לרקום?).

ליד הברכה בשבת לפני הצהריים יש זמן בשפע, גם זמן לדבר על זמן. **דורית רוזנקרנץ**, כרגיל מכינה מטעמים למשפחה. "מה היית עושה עם שעה נוספת ביממה?" שאלתי אותה. "הייתי מקדישה אותה לעצמי, לעשות יותר ספורט, לקרוא" הייתה התשובה. **אביב** (הבכור לבית אבי), מחלק את תשובתו לשניים: "אם זה בצבא, אז לישון, אם זה בבית, אז למשפחה". **שרה'לה מרקוסון**, לא בטוחה אם היא צריכה עוד שעה ביממה, "בסך הכל, אני בטח אעשה עוד מאותו דבר". **שלומי** (האיש החשוב של הברכה) לא מעוניין בשעה נוספת ביממה, אם כי בשבוע הבא, זה דווקא יהיה נחוץ לו כי הוא צריך להתכונן למבחן בקורס למורי דרך (שיהיה לך בהצלחה, שלומי).

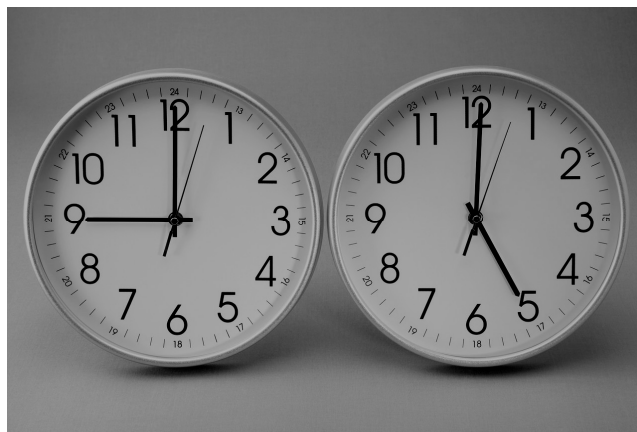
דוד אלמן קפץ על ההצעה וכבר רוצה לא רק שעה נוספת ביממה אלא גם יום נוסף בשבוע, שבוע נוסף בחודש, חודש נוסף.... כל זה כדי שיוכל להקדיש יותר זמן לאינטרנט. באותו הרגע, אפילו 10 שעות נוספות לא היו עוזרות לו לדוד, כי המנוולים שוב גנבו לנו את הקו, ושוב אנו מנותקים מהעולם החיצון.

פאול בילגורי עדיין סובל מיעפת (JET LAG בלע"ז), הוא רוצה שעה נוספת בשביל לישון. **קרול**, לעומת זאת, לא צריכה שעה נוספת, "אני פשוט אבזבז אותה". **שוש סולומון** תקבל שעה נוספת בשמחה בשביל לאמר שלום לכל בני המשפחה הגדולה.

ובתוך זה, מגיעה אלי **מיה טיקוצ'ינסקי (סולומון)** ובפיה הבשורה המשמחת שמבצע העמדת הכבשים הסתיים, והמון תודה לכל אלה שהתנדבו, חפרו, ערבבו בטון ויצקו אותו, והעבירו את הכבשים למקומם. נקווה שהגב התפוס יתרפא במהרה.

אבלין ממש לא רוצה עוד שעה, "אוי, אני פשוט אעבוד עוד שעה". **עמית חייט** ינצל את השעה לשינה, וגם **שקד פרנק** רוצה עוד שעה לשינה או לבילויים. הסבתא של שקד, **שולמית** בהחלט רוצה עוד שעה ביממה, היא תנצל אותה להעביר למחשב את אלפי השקופיות שלה. **מינה סלע** מוותרת על השעה הנוספת (אולי זה טוב לאלה שהם עסוקים מאד...), ואת **ארי שטיינר** ידעתי מיד לשם מה היא תשמח לקבל שעה נוספת ביממה. ארי עסוקה בקריאת ספר והעולם הסובב כמעט לא קיים, כמובן שהיא תשתמש בשעה הנוספת לקריאה. ואילו אני, אשמח לשבת עוד שעה כל יום ליד הברכה ולפטפט עם כל כך הרבה אנשים נחמדים.

תמר וולפין

זמן גזר

הדוקטוריונה לגבי סדר היום בבית הילדים נקבעה אי שם בהיסטוריה של התנועה הקיבוצית ואולי ניצניה אי שם בבית היתומים של יאנוש קורצ'אק, לפחות (כנראה) הארונית הקטנה ליד כל מיטה בבית הילדים. מאז היותי ילדה, ודרך היותי מטפלת, היה ברור שאין עוררין על כך שילדים בבית הילדים צריכים לעבוד, וכי מובן מאליו הוא שתפקידם של בית הילדים ושל כל צוותו הוא להכשיר את נפשותיהם הזכות של ילדי הקיבוץ, בני הדור השני,

לחיי קהילה ועבודה, לחיי עמל ויגע. "עבודה היא חיינו" ומשאת נפשו של כל סוציאליסט, עולה, עברי.

בסדר היום הוכנסה חצי שעה למטרות העבודה. סידור העבודה נקבע על ידי המטפלת וכל שבוע התחלפו הילדים במטלות. העבודה התבצעה אחרי ארוחת הבוקר ולפני השיעור השני של היום. (השיעור הראשון התקיים לפני ארוחת הבוקר).

ואיזה משימות הוטלו על הדור הצעיר? אמנה כמה מהם: ניקיון חדרי השינה, ניקיון המקלחות והשירותים, הורדת כלים מהשולחן לאחר ארוחת הבוקר, עזרה למטפלת בשטיפת הכלים, שליחות (להחזיר ולהביא מהמטבח, אקונומיה ומחסן, עבודה אהובה בדרך כלל), גינה (בגינה הקטנה סביב בית הילדים), משק ילדים (עבודה נפלאה לכל אוהבי החיות), גיהוץ, שטיפת הכיתה ועוד, לפי מצב בית הילדים, דמיון הצוות וצורכי הזמן. בתורנות זו היו תמיד שני ילדים שעבדו בצהרים במקום בבוקר. אחד מהם עזר למטפלת בשטיפת הכלים, והשני פינה את הכלים משלחן ארוחת הצהרים וזרק את הפח. על השני הנ"ל, שבמקרה היה שמו איתמר מכיתת הירדן מסופר בסיפור זה.

בכתת ירדן עבדה ג'נט פרימוסט שסיימה לקרוא בהתלהבות רבה את ספריו של סמרהיל והחינוך הדמוקרטי. למזלם של בני ובנות כתת ירדן, ג'נט התחילה ליישם הלכה למעשה את חלק מתפישותיה, ולכן בני כתת ירדן היו הראשונים (וגם האחרונים למשך מספר שנים) שבוטלה להם מנוחת הצהריים, והיה מותר להם בשעות אלה להקים מחנות ובתי טרזן על העצים.

באותו יום חורף שמש ואביבי, מיד לאחר ארוחת הצהריים, קפצו כל ילדי כתת ירדן ויצאו בצהלה מבית הילדים לכוון העצים. כולם חוץ מאיתמר (ועוד ילדה) שהיו צריכים לבצע את המטלה החשובה ביותר של היום: תורנות העבודה. איתמר החל לאסוף את קנקני המים הכחולים מפלסטיק וסינן מספר טרוניות מבין שפתיו. הוא הרים ראשו ושלח מבטים מלאי געגועים אל הילדים המתרחקים לכיוון העצים. אחר כך עבר לפינוי קערות הקולבויניק ואמר בקול שקט את רצונותיו: "אולי אפשר לוותר לי היום על העבודה?" "מה פתאום" עניתי, "כולם כבר עבדו היום, ורק אתה לא". זאת אמרתי לפני שהלכתי ללמוד עבודה סוציאלית ועוד הרבה לפני שהתורות החינוכיות הועילו לשים את רחשי ליבם של הילדים במרכז הבמה.

"אני מוכן לעבוד מחר גם בבוקר וגם בצהריים" התמקח איתמר תוך שמפנה את הקערות עם האורז. גם ג'נט ממרום שבתו של סמרהיל לא וויתרה ואמרה "נו, איתמר, תוך חמש דקות אתה מסיים. במקום לדבר תזדרז ותוכל להיות בחוץ". הגיע תורן של קעריות הפלסטיק הכתומות עם סלט הגזר להתפנות מהשלחן. הג'ינג'ים על פניו של איתמר עלו לו לראש והוא צעק "מי המציא את העבודה המחורבנת הזו" תוך כדי שהוא זורק לאוויר את קערית סלט הגזר. שקט ודממה השתררו בבית הילדים. ג'נט הפסיקה לשטוף הכלים, הילדה לידה הוציאה ידיה מהמים. כולנו חיכינו לקול ההתרסקות של הצלוחית, אך ציוץ לא

נשמע. הרמנו עינינו לתקרה. הקערית הונפה אל על ובמעשה ואקום מופלא נדבקה לתקרה של חדר האכילה בכתת הירדן. חיוך עקום ומבוויש החל להימרח על פניו של איתמר. הילדה עם ידיה הרטובות נעלמה לכוון המקלחת תוך שיעול כבוש.

אחרי מספר דקות כשעמדנו לצאת מההלם, השתחררה הקערית מהאחיזה ונפלה על אחד השולחנות ומשם קפצה לריצפה. על התקרה התנוססה לתפארת עיסה כתומה של סלט גזר. חיכינו עוד מספר דקות אך העיסה נשארה איתנה במקומה. עד שהגיע הזמן ללכת הביתה הספיקו רוב הילדים להתבונן בעיצוב הפנים החדש שפאר את תקרת בית הילדים. הם עסקו בניחושים והתדיינו ביניהם מתי העיסה תועיל בטובה ליפול מהתקרה, אך לשווא. עד היום לא ברור לי כמה זמן לוקח לסלט גזר ליפול מהתקרה. למחרת בבוקר הגזר היה מרוח על הרצפה. אולי נפל שעה אחת אחרי יציאתנו מבית הילדים ואולי השתחרר במשך הלילה. ניקינו ושטפנו והרמנו עינינו לתקרה בפליאה. כתם ורדרד עדין התנוסס שם, זכר לימים מכובדים של עיסת גזר. שנתיים שלמות היה חדר האוכל של כתת ירדן עטור כתם ורדרד על התקרה, עד שהגיע התור של הבניין לעבור צביעה.

אם טעיתי בשמות, בנפשות הפועלות, בלוח הזמנים, עמכם הסליחה. גם עלי חל חוק ההתיישנות.

צילה בן רשף

שישים לכפר הנשיא

20 ליולי 2008

60 מעגלים של 4 עונות השנה עברו על הכפר הזה
בפינה גלילית מוקפת טרשים.
הזמן מהו? מי המציא חידה זו?
איך עברו העשורים כך בין האצבעות
איך השתנינו, כולנו, יחדיו:
שיער שיבה, תהפוכות אינסוף, צאצאים גדלים.

בבית הקברות מצאתי שנפתחה חלקה חדשה
שכונה מתרחבת
לשיכון חברינו שנפרדו מגופם,
יום יבוא ואפרד גם אני מגופי
ואפסיק למנות שנותי
סופסוף תנוח גופתי באדמה השחורה
בין עצי הזית
ורוחי תחזור לעולם הבלתי נראה
בלי זמן, בלי מחשבות,
בלי דם, יזע ודמעות.
איך יראה העולם הזה מבלעדי
לכשאפטר ואתנדף לעולם הבא?
האם אזי תיפטר החידה?

אם כבר נפלתי מעולם הניסתר
לעולם הזה, דרך רחם אם
טוב עשיתי שבחרתי להיוולד
למשפחה המורחבת הזו,
בכפר משונה בין צפת לגולן, בין חרמון לכנרת.

והיום בשובי לזה הכפר
מתבלבל העכשיו עם העבר
אותם ניחוחות ליל קיץ משכרים
אותם שבילים הנפתחים ברכות תחת אור הירח
ועם בוא השמש
גירגורי התורים, ציוצי הציפרים, ומצהלות הילדים בבריקה,
אותם חברים, מימי הילדות, הנעורים, הבחרות,
והזמן
גם אם ניכר בשיבת שערנו
בעוללים שגדלו
בברושים שניתמרו
ובהתרחבות בית הקברות,
עצר מלכת ופסח
על החברות, הקירבה והקבלה
שבין חברי הילדות,
ובפגישתנו היום
העכשיו
מכיל בתוכו עבר ועתיד,
ובעומק המיסתורין
מתחלפות השאלות בתודות.

אבישי פרלסון

הקיבוץ מרים את הראש - הבנים שבים: 60% מהמצטרפים החדשים הם בני קיבוץ שחוזרים הביתה

אביב לשם, דובר התנועה הקיבוצית - 9.7.2008

150 משתתפים מ-70 קיבוצים השתתפו היום בכנס המטה לצמיחה דמוגרפית בקיבוצים. בכנס נחשף כי הביקוש להצטרף לקיבוץ, בשיאו: על כל מגרש פנוי בתוך הקיבוץ מתמודדות עשר משפחות. כ-1200 חברים חדשים הצטרפו במהלך 2007

בשנת 2003 מנתה אוכלוסיית הקיבוצים 115,300 נפשות על פי הלמ"ס. ב-2008 כבר מתגוררים 120,000 נפשות בקיבוצים. חלק מהמצטרפים הם תושבי שכונות הרחבה שצצו לצד הקיבוצים. החלק הארי- בני קיבוץ שעזבו והחליטו לחזור הביתה כמשפחה צעירה.

במטה לצמיחה דמוגרפית של התנועה הקיבוצית, שקיים היום כנס ארצי למנהלי תחום הקליטה בקיבוצים דיווחו על ביקוש חסר תקדים להצטרף לקיבוץ. מרגישים זאת בעיקר 150 קיבוצי מישור החוף, ערי ירושלים והשפלה, אך גם קיבוצים בנגב ובגליל. בחלק מהקיבוצים, אמר עמיקם אסם, מנהל המטה התנועתי, מתחרות 10 משפחות על כל מגרש פנוי לבניית בית בתוך שטח הקיבוץ. במטה מציינים כי בשנת 2007 חל מהפך בשיטת ההצטרפות לקיבוצים- פחות מצטרפים כתושבים זמניים, הרוב הצטרפו כשותפים- חברי קיבוץ. עוד מסר כי 50% מהקיבוצים כבר מקיימים מהלכי קליטה לתוך הקיבוץ במעמד של חבר קיבוץ לכל דבר ועניין, ו-60% מהמצטרפים החדשים הם בני קיבוץ המבקשים לחזור הביתה.

בכנס השתתפו 150 נציגי הנהגות של 70 קיבוצים. הוצגו פתרונות להתמודדות עם הביקוש הגואה, הוצגו מגוון מסלולי קליטה, אפשרויות בניית בית בשטח הקיבוץ, ופתרונות "יצירתיים" כמו "בנייה עצמית" של המצטרפים (המממנים בעצמם את בניית ביתם בקיבוץ לאחר קבלתם כחברים), ו"משכנתא הפוכה": הנקלט מממן את הבניה והקיבוץ מחזיר לו בתשלומים חודשיים את ההוצאה הגדולה, כך שבסופו של דבר כל חברי הקיבוץ זכו לקבל את השיכון שלהם במימון הקיבוץ.

מסמכים אחרונים במדור דוברות של התנועה הקיבוצית

למדור עיתונות חדש באתר הקיבוצים

 שלח לחבר

 חזרה

 למועדפים

 הדפסה

קופסה של זמן

הדבר הגמיש והקבוע הזה שישים שניות בדקה, שישים דקות בשעה ועשרים וארבע שעות ביממה. השעון הזה שזז לו בקצב הקבוע והאין סופי שלו - שאנחנו מרגישים אותו בצורה אחרת בכיסא אצל רופא השיניים או במפגש אוהבים. הזמן אף פעם לא זז בעמידה בפקקים, גם לא בחודש התשיעי שהוא החודש הכי ארוך בעולם. ופתאום הילד הזה שלכם שאתמול נולד כבר בתיכון או בצבא, והוא רק לא מזמן היה בכיתה א'. רק אתמול חגגנו 25 שנה לעלייה לקרקע - שם למטה במנסורה והערנו את כל העקרבים. הוטיקים הצעירים אז נראו לנו - זקנים... והנה אנחנו כבר חוגגים 60 ו.....

לפעמים אני מדמיינת - חולמת שתהיה לי קופסא של זמן. קופסא כזו גדולה, ענקית, מקושטת בוורדים ומלאכים. כשאני קצרת רוח אני אוצרת בה את הזמן שלא עובר, וחוזרת אליו משתמשת בו, כשאני רוצה עוד ועוד ממנו. לפעמים יש רגע ששווה מיליון, לעיתים ישנם רגעים שברצון רב הייתי מדלגת עליהם. או לפחות מניחה אותם שם בפינת הקופסא שלי שירגעו שיישכחו מזכרוני. ואני פותחת וסוגרת את הקופסה והזמן שם בתוכה הוא רק שלי לשימושי הפרטי.

פה לוקחת לי כמה שעות נוספות, לשינה, ודברים שאני אוהבת לעשות. שם עוד שעת אהבה, שבת רזרבית למשפחה, כמה רגעים נוספים של נחת ושמחה - באמת, לא יותר מידי, אני מבטיחה לא לבזבז את רגעי הצער והבכי אוריד לחצי, את רגעי הכעס והפחד אניח שם בחושך בפינה, שיתייבשו ויימוגו. וכמו מתיבת פנדורה אשחרר את התקווה שתישאר תמיד לצדי. אך, לו היתה לי קופסה של זמן.

שושנה שרקי

שימו לב!

את חולצות ה-60 עם הצילום עליהן

מסתבר מניסיון שניתן לכבס רק בכביסת יד עדינה
במים קרים! ורק אחרי שהפכתם אותן "לצד שמאל".
בעמיר טוענים "זה הכי טוב שיש".

רג'י

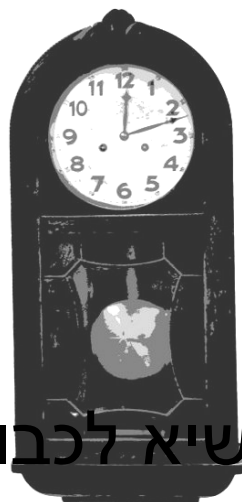
לידיעתכם

ביום שישי 25.7.08

תושמע יצירתו של מיכאל כהן ז"ל
"בתנועה מתמדת" לטובה ופסנתר.
יצירה שנוגנה בלונדון בשנת 1993 -

היצירה תושמע ברדיו ב"קול המוסיקה" בראשית התכנית "לבקשתכם"
בשעה ארבע אחה"צ.

ברכות לקיבוצכם במלאת 60 שנה לעלייתו על הקרקע בגליל העחיון. כל טוב!
דניאלה גלם תכנית "לבקשתכם".

מתנה לכפר הנשיא לכבוד שנת ה-60

לכבוד שנת ה-60 לכפר-הנשיא הכין דויד אלמן מצגת מרתקת המונה כ- 1500
תמונות ארכיון. 1500 נגטיבים וצילומים שהעלו אבק בתיקי ארכיון נשכחים,
נסרקו בזה אחר זה. וחברו למצגת מרגשת המתעדת את תולדות כפר-הנשיא
ואת האווירה המיוחדת שנוצרה כאן מיום הקמת הישוב.
המצגת מוקרנת כיום (בלופ/במעגל) על מסך מחשב ישן על חלון הספרייה.

לפתע הפך לוח המודעות הישן למרכז חברתי. צעירים וותיקים כאחד, עוצרים במהלך היום ונעמדים מולו לשאוף נוסטלגיה, לזהות מישהו, להיזכר, להתמוגג ואולי גם ללמוד משהו.

התרגשנו גם אנחנו, וחשבנו לתרום משהו לשימור ההיסטוריה היפה של המקום, מתנה לכבוד שנת ה-60. ברצוננו לקנות מסך LCD גדול שיחליף את מסך המחשב הישן. המסך יותקן במקום ציבורי נח ונגיש וישמש להקרנה של חומר מצולם של קורות הקהילה המיוחדת של כפר-הנשיא אז והיום - במהלך כל עונות השנה.

אנו בטוחים כי אנחנו לא לבד בתחושה זו של רצון מעט לשמר ולהיזכר בהיסטוריה המיוחדת של חברי כפר-הנשיא והוותיקים בפרט. אנחנו מזמינים אתכם – בני משק ותושבים שעזבו, כאלה שמרגישים קירבה מיוחדת, שמכירים בחשיבות התיעוד ורצון לתת, לבוא ולקחת חלק ביוזמה פרטית זו לכבוד שנת ה-60. זו תהיה תרומתנו לקהילה להמשך הצגת מפעל התיעוד היפה.

שלומית, יניב, איך מצטרפים ליוזמה פרטית זו כבני משק ותושבים לשעבר?

- הרעיון שכולם יכולים לקחת חלק במתנה כל סכום יתקבל בברכה : 30 ₪ / 50 ₪ / 100 ₪ ויותר כמובן.
- מחיר מסך LCD גדול כ- 8000 ₪ 9000 ₪ ואנחנו תקווה שנצליח לגייס את הסכום במהלך חג המשק ואחריו.
- ניתן ורצוי להשאיר המחאות על שם: "יניב בן יהודה ושלומית ליפשיץ" בתא הדואר של: שילה בן-יהודה תא: מס. 64.
- כמו כן במידה ורכז המפגש הכיתתי נכון לאסוף מידכם המחאה מה טוב חסכתם הליכה למזכירות... ו/או למסור לשלומית או יניב במהלך החג וגם אחריו.

בברכת חג משק שמח,

לשאלות, הבהרות, הצעות וסתם פרגון ניתן לפנות ל-"משק- ילדים"...

שלומית מייל: shlompof@netvisionnet.il יניב מייל:

yanivtlv@hotmail.com

טלפון: 054.7491500

טלפון: 054.7689948

תוכן העיניינים:

- עמ' 2 ברכות לחג המשק ברוך
 עמ' 3 ברכות מאגף חב"ר נורית
 עמ' 5 ברכות ממשרד ראש-הממשלה - אולמארט
 עמ' 6 ברכות מהסוכנות היהודית - זאב בילסקי
 עמ' 7 ברכות מועצה איזורית גליל עליון - ולנסי
 עמ' 8 מה, כבר חלפה לה שנה? - תמר וולפין
 עמ' 9 אדם דואג - ספר החיים - שלמה בלוך
 עמ' 10 חג השישים - תוכנית לחג
 עמ' 11 רשימת ימי הולדת ונישואין
 עמ' 12 פירורים - שר קסדן וארי שטייר
 עמ' 14 ברכות לבני-המצווה החוגגים בשבוע הבא
 עמ' 14 זמן - יש או אין? - אילזה בן-חנוך
 עמ' 15 אבל האמת היא שלא - דודו פלמה
 עמ' 16 אך נזכור את כולם - רשימת החברים הרבים שהלכו לעולמם...
 עמ' 17 (פירורים מתרבות קיבוצי). הספרן שהוא סנדלר - אדם ב.ח.
 עמ' 19 ליל שימורים - אדם בן-חנוך
 עמ' 20 שיר לנערה תל-אביב סגנון ישן - עודד פלד
 עמ' 21 האקונומית ומרכז הקניות - שלומית עדר ליפשיץ
 עמ' 22 לינה משותפת - דודו פלמה
 עמ' 23 תוכל ללמוד את הזמן - חליל ג'ובראן
 עמ' 24 60 שניות על 60 שנות קיבוץ - יצחק עדר
 עמ' 26 מבט מן הגבעה שכונת "מול גולן". ראינה שושנה ש.
 עמ' 28 הפשרה - אדם ב.ח.
 עמ' 28 מקום הופך זמן עודד פלד
 עמ' 29 זיגזג - אדם ב.ח.
 עמ' 29 בשן הזמן - אדם ב.ח.
 עמ' 30 זמן - גלדיס אגס
 עמ' 31 במרחק הזמן - תמיר שפרונג
 עמ' 32 הנסיעה לאחור דויד קולט
 עמ' 33 חגים אתמול והיום - ארי שטיינר
 עמ' 34 זמן - שבי מזרחי
 עמ' 35 אין לי מספיק זמן - ראינה; תמר וולפין
 עמ' 37 זמן גזר - צילה אבידור בן-רשף
 עמ' 39 שישים לכפר-הנשיא - אבישי פרלסון
 עמ' 40 הקיבוץ מרים את הראש - כתבה מן האינטרנט הביאה תמר וו.
 עמ' 41 אדם חייו ארוכים מאוד + אדם בחייו - יהודה עמיחי

עמ' 42 קופסא של זמן - שושנה שרקי

עמ' 43 לוח מודעות

עמ' 43 משלומית ויניב.

עמ' 45 תוכן העיניינים

עמ' 46 מילים מהעורכת

תודות

* לרג'י פרלסון על עיצוב שער העלון:

* לדויד קולט על צילום של "השעון שלנו".

* ולדורית בסו שמקלידה בקצב של מהירות הקול - כל מה שלא תצליחו אתם להקליד.

מילים מהעורכת:

נהניתי לערוך את החוברת הזו, את דברי הכפר החגיגי בנושא הזמן. שמחתי לקבל כל סיפור שנכנס דרך המייל, בדלת, בדואר, דרך דיסקט או דרך דיסק-או-נקי – כל פעם מחדש אני מתפעלת מדרך הביטוי שהיא הכתיבה. איך כל אחד יש לו את הסיגנון שלו, הדרך שלו לומר את הדברים, ואני נפעמת. תודה על ההיענות וההנאה שגרמו ויגרמו סיפורים אלה של הזמן לעוד המון אנשים.

ושיהיה באמת – חג שמח!

לחברים, לותיקים לצעירים ולבנים.

חג שמח! לתושבים שחיים כאן עימנו,

לבנים שהגיעו מרחוק להיות כאן בזמן החג, עם המשפחה וח נצרו את הרגעים ואת האהבה שתקבלו בערב החג ויומו, שיישארו הטעם הטוב והאנרגיה להמון המון זמן.

שושנה שרקי.

Parents Page 23.07.08

60th Celebrations!

Celebration Schedule

16:00 – 18:00 Exhibitions (old & new club rooms, dining room

Friday 25/07/08

& Reggie's crafts center)

17:00 – 19:00 Open House in the new neighborhood

Amphitheatre seating 20:00 -

Show: "What Was & What Is...." 20:30 -

22:00 – 24:00 Coffee & Cake by the pool

24:00 – wee hours.... PUB

09:00 – 10:00 "Grazing" walk to see the sheep exhibit

Saturday 26/07/08

10:00 – 16:00 All exhibits open for further viewing

10:00 – 17:00 Pool Area – 'Extreme Sport' (kiosk food for sale)

11:00 – 13:00 Archives
'Open House'

11:00 – 13:00 Shaked
Kindergarten - 'Games We Used to Play'

13:00 – 15:00 CLASS

REUNIONS

17:00 – 20:00 Childrens

Farm/Pub – Storytelling

Festival and

Old Films

Premiere of 18:00 -
Ido Sela & David Ehrenberg's

New Film on
the 2nd decade of KH (Garin 'H')

2nd showing 19:30 -
of film

Show – 'The 20:30 -
Home Team'

On Friday & Saturday, Asaf Solomon will conduct short powered parachute flights above the kibbutz area for 100 NIS /10 min

Village News:

The final countdown has started for the grand opening of the premiere showing of the 60th celebrations! (About time too...!!!) We're already spotting tons of visitors who we haven't seen in years on all the paths.

Old News: the communications optic fibre cable was stolen again over last weekend so we had no PC's or phones for a couple of days while Bezeq replaced them (again!). Thanks go to David Ellman for standing up to the tension this caused everyone during final palnning for the celebrations.

Thanks to all the Camp Counselors for making the Day Camp experience such a wonderful one for all participants. The middle and high schoolers finished the week with a BBQ at the pool.

They may have finished the camp, but went straight down to the Luna Gal. The 1st & 2nd graders returned home very late, but the other kids slept out by the lake and had loads of water sprouts the following day. All returned home, safe, tired and sunburnt.

The 10th – 12th graders have gone down to the lake to spend some time on a raft and will be back just in time for the celebrations. Nissan and Nimrod Palma, Shaked Frank and Amit Chait went along to keep an eye on them.

Last Saturday morning saw people out early and putting in the 'sheep' all over the kibbutz. Many thanks to the organizers who saw this project through to the end. We now have a herd of 60 sheep that don't have to be fed, grazed, watered or checked for Hoof & Mouth.

They have finally left the nest! Maoz Weissbecker, Corrine Harmatz, Tom Gershman and Tomer Burstein have moved to their own rooms before going to a years service or the army.

Yifat claims that even though Maoz doesn't live at home anymore, he still has a straight path to the 'fridge!

Mazal Tov to Lotan Mizrachi who has finished his army service and is rejoining the civilian population. Adjust fast and enjoy it while you can!

Arrivals:

New Zealand: Tzachi Franklin and Yigal Nymark

Australia: Rimon Franklin, Rodney, Batya & Bruce Whitham, Hadas, Miki & their 3 kids.

Sweden: Keren Aptroot

Africa: Avner Merom, Yoael Kerem

So. Africa: Danny Chait, Jeremy Gruenwald, Avital Tenna

Scotland: Oded Katz

England: Orah Namali, Gali Franklin & Jonathan Bolter & their daughter Maya, Andrew Simmons, Nimrod Engelsberg, Tzvia Gruenwald & Erez Aptroot with family.

USA: Dina & Gideon Levy, Rafi Scheingezicht & family, Amit & Merry Shuval, Dina Bidek, Max Heres & family, Dina Ben-Zvi & Orah Ben-Zvi Leibowitz, Danny Forster, Danny Namali, Raye Davis, Yoram Maser, Tzivvia Brody, Terry Plotzki, Shmulik & Hcrissy Epstein, Nathan Epstein & family, & Amir Golan.

If we missed anyone: our apologies!

We have a very full and interesting weekend in store for us!

Have a great shabbos!

Ari Steiner & Shar Kasdan

Notices

Friday 25.07 – Radio Kol HaMusika - during the afternoon program of “Your Choice”

There will be a rendition of Michael Cohen's (Z"L)

“Eternal Motion for Piano & Tuba”

first played in London in 1993

Mazal Tov of the 60th of KH!

Daniela Gelem – editor of “Your Choice” Kol HaMusika

Minmarket – Shabbat 26/07 (60th) will be open 11:00-13:00 –
Chag Samaech

Washing instructions for KH T shirts: machine wash in cold water on the 'wrong' side!

Birthdays:

Ro'i Ziv (Ellman grandson) 27/07
Lee Collins (Collins/Primost granddaughter)

Yael Nemenov 28/07
Oded Ziv Eitam (Ehrenberg grandson)

Suzan Schwartz 29/07
Orly Arnold
Liat (Goldberg) Yitzhaki
Maya Tenna
Niv Baldwin (Amar grandson)

Etti Edelstein 30/07
Amos Nitzan
Ayelet Farchi (Waterman granddaughter)
Michaela Ben-Chanoch (granddaughter)

Udi Wagner 31/07
Merav (Amar) Baldwin
Hillel Eliezer Doari (grandson)

Betty Doari 01/08

Norman Engelsberg

Orah Namali

Yanai Collett

Phoebe & Chloe Primost (granddaughters)

Eli Shuval (grandson)

Naomi Eitam (Ehrenberg granddaughter) 02/08

Anniversaries:

Hanita (Scheingezicht) & Zohar Ben-David 31/07

Ayala (Jackson) & Ilan Shor 01/08

Rotem (Pearlson) & Gil Batt